

STUDENTEN WEEKBLAD

14^e Jaargang.

No. 23.

REDACTEUREN:

W. F. A. RÖELL, G. B. v. D. WERFHORST, H. S. v. LENNEP,
: H. R. BEUKELMAN, C. WOLTERBEEK, F. ZWEERTS. :

MEDEWERKSTER UIT DE DAMESSTUDENTEN: MEJ. G. C. KRAYENHOFF v. D. LEUR.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

Vrijdag

22 Maart '12.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is /3,50, bij vooruitbetaling /3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

WALTMAN J.B.
UITGEVER + DELFT.

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

64^e Diës van het Delftsch Studentencorps.
Rede uitgesproken door den President van den Senaat van het D. S. C., den heer J. Ph. Tollenaar, bij gelegenheid van den 64sten Diës Natalis, op Vrijdag 22 Maart 1912.
Lustrumviering, (Vervolg) door R.
Plan 21, door C. W.
Lest Best. Plan No. 21, door Z.
Het getal N, door J. P. Fokker.
Plan 22.
Wetsvoorstellen Senaat, door R.
Apollo, door R.
Delftsche Studenten Debating-Club.
Delftsche Stud. Caroussel Vereeniging.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.
Examensplitsing, door W. M. Roessingh v. Iterson.
Economisch gebruik van den studietijd, door S.
Examensregeling voor bouwkundige studenten, door J. P. Fokker.
Candidaatsexamens C.I., in verband met de studie aan de T.H., door J. de Jong.
Examensplitsing, door E. L. S.
Het vraagstuk der examensplitsing, door C. W.

Gedachten en gedichten.

Hoe zij hielpen, door Chétic.

Boekbespreking.

Ingekomen boeken.

Technische Hoogeschool

Berichten en mededeelingen.

Correspondentie.

Lijst van Vergaderingen

Agenda.

Delftsch Studenten-Corps.

64e Diës van het Delftsch Studentencorps.

Op een oogenblik als het Donderdagsavond weer zijn zal; dat twaalf plechtige gongelagen zullen weerklinken door de zalen van de sociëteit, dat na het oudejaars- en oudgezang de president van den senaat in een stilte voor het opnieuw uitlaaien van de feestvreugde zijn woorden tot de leden zal gesproken hebben, dan vergeet ook de S. W. redactie een oogenblik zijn standpunt van absolute neutraliteit. Dan voelen ook de S. W. redacteuren zich even wegrakken uit de sfeer van absolute onzijdigheid waarin de redactiekamer hen bracht. Dan brengen ook wij onze oprechte wenschen voor een verder bloeiend en roemrijk bestaan van het Delftsch Studentencorps.

Wij zullen niet nagaan of het nu afgelopen jaar een van groote innerlijke bloei en van vooruitgang is geweest. Alles ligt nog te dicht achter ons. Maar wel weten wij dat in de loop van dit jaar gebruiken, waar van de ondeugdelijkheid gebleken was afgeschaft zijn, dat er nieuwe goede dingen gekomen zijn.

Er zijn ook weer in dit jaar schoone oogenblikken geweest, waar elk lid zich het een gelukkig voorrecht achtte zich Corplid te mogen heeten.

Laat zulke oogenblikken nog veel terug komen, maar vooral laat ook in de komende jaren de kleingeestigheid, het miskennen van elkander in zijn goede bedoelingen, zooals wij ook vaak zagen, niet meer terugkeeren.

R E D E

UITGESPROKEN DOOR DEN

President van den Senaat van het D. S. C.,

den Heer J. PH. TOLLENAAR,

BIJ GELEGENHEID VAN DEN

64sten DIËS NATALIS,

op Vrijdag 22 Maart 1912.

Mijne Heeren,

Leden van het Delftsch Studentencorps.

64 jaren. — Schier een grijsaard is het wiens geboortedag wij heden vieren. En het is een opzien uit den dagelijkschen sleur of jacht, een oogenblik van ernstig bezinnen, en terugzien, en overwegen voor de toekomst.

In het nu verstreken jaar was het, of 't Corps een oogenblik stil stond bij een mijlpaal op zijn weg, als of het diep adem haalde om met nieuwe kracht zijn levensbaan te volgen. Er heerschte een kalmte en verdraagzaamheid, die weldadig afstaken na de woeling van den partijstrijd der vorige jaren. Dr. Mott en Dr. Kernkamp hadden geen beter oogenblik kunnen kiezen om ons hunne ervaringen te verkondigen. Want ofschoon er velen zijn, die een wilden strijd een noodzakelijk gevolg achten van wrijving van gedachten, die zoo onmisbaar is voor 't leven, daar ben ik van meening, dat maar al te dikwijls men in 't heetst van 't gevecht het hoofd kwijt raakt, en dat een kalme overweging, een respecteren van een anders meening tot veel gezondere resultaten moet leiden.

Wij hebben met genoeg gezien hoe dit jaar de president Nolen met krachtige hand de richting in 't Corps aangaf, hoe onder zijn voortreffelijke leiding in de nieuwe wet in tal van toestanden is voorzien, hoe ook de rechtspraak is verbeterd. Ik zou haast willen zeggen, dat het den vorigen Senaat schitterend is gelukt ons het gras voor de voeten weg te maaien. Echter zijn zij zoo welwillend geweest nog een enkele kwestie aan ons over te laten, een kwestie, welke in den laatsten tijd dikwijls is ter sprake gekomen en waarin een principieel besluit vooral met het oog op het XIIIde lustrum, wat met zulke rassche schreden nadert, wel gewenscht is.

Velen zijn de meening toegedaan, dat een Studentencorps op een dusdanige leest geschoeid zou moeten zijn, dat een ieder er deel van zou kunnen uitmaken, dat hem dit niet om financiële redenen onmogelijk gemaakt moet worden. Hierom zouden cas contributiën en verplichte onkosten tot een minimum bedrag gereduceerd moeten worden.

Er zijn er anderen, die meenen, dat het de meest ideale toestand zoude zijn, indien alle officieele Senaatskosten door het Corps betaald werden, zoodoende zou geen Corplid, dat wegens capaciteiten en moraal op die hoogste zetels behoorde te troonen, daarvan zijn uitgesloten door hooge kosten.

En evenals in de meeste gevallen mag mij ook hier de gulden middenweg de geschikste toeschijnen. Wij hebben ten eerste rekening te houden met ons eigen Corpsleven, maar zeer zeker ook met de tegenwoordig daarvan uitgesloten.

De Senaat heeft daarom gemeend noch stappen te moeten doen om de Senaatssubsidiën af te schaffen, noch om deze kosten geheel op 't Corps te laden.

Hij heeft het echter in 't belang van 't Corps geacht de kosten van 't Senatschap te verminderen, daar waar dit mogelijk is.

Ik hoor er velen onder U reeds mompelen „woorden, niets dan woorden. Uwe afschaffingen zijn niet radicaal genoeg. Over enkele jaren zal Uwe richting geheel vergeten zijn, en dan is 't weer 't oude liedje der kapitaalkrachtigheid”.

Maar ziet gij dan niet in, dat langs geleidelijken weg men wel langzamer, maar daarom te zekerder zijn doel nadert? Dan heeft men tijd elke verandering te overwegen en aan de praktijk te toetsen.

In de rede bij gelegenheid van mijne installatie heb ik gezegd, dat bezuiniging niet de tijdgeest was der tegenwoordige studenten, hiermee bedoelende eene bezuiniging tot eene gelijkwaardige toestand als in de jaren 1899 en 1900 en ik ben deze meening nog steeds toegedaan. Maar wel ben ik van oordeel, dat het Corps en de omstandigheden willen een afschaffen der allergrootste luxe en overdrijving, een niet meer „met geld smijten”.

Corpstoestanden zijn als rozen, die bloeien op de graven der vroegere Corpsleden, hen ter eere en sprekend in kleuren en geuren van dien goeden ouden tijd „toen de student een student was, en de jolijt hoogtij vierde”.

Maar ook dragen zij doornen, die zoo waarschuwend dreigen in hun schrille contrast met die lieflijke kleuren. Zij spreken van partijstrijd en van zwakheden der vroegere generaties. Zij willen niet de nagedachtenis bezoedelen of er ook maar eenigszins afbreuk aan doen, hun bedoeling is geenszins een wrange. Zij zijn het slechts die de moraal vormen der geschiedenis.

Zij zijn als rozen, kunstmatiglijk gekweekt in kassen, zoo diep van kleur, met alle verfijning, die onzen tijd wel mogelijk maakt — of wel 't zijn wilde roosjes, die niet zoo uiterlijk schoon toch ook de natuur eeren, en het kerngezonde hartje, als een geel-gouden stralenbundel weerkaatst 't geliefde licht der zon.

Beiden hebben haar schoonere, beiden haar zwakkere zijde.

Men zal echter nooit trachten in een enkelen dag van 't teere kasbloempje een wilde roos te maken: zij zou 't besterven. Ook nooit het natuurkind op een enkel moment alle verfijning op te dringen: het zou U niet begrijpen.

Maar wel is het ons gegeven door jarenlange zorg en toewijding een bloem te cultiveeren, waarin het schoone van de eene aan dat van de andere gepaard gaat.

Zoo zullen ook wij alle bestaande toestanden niet dadelijk moeten willen omverwerpen om de idealen daarvoor in de plaats te nemen: het gene deel zou 't besterven, 't andere u niet begrijpen. Er zou een partijstrijd ontstaan die verslappend werkt, die veeten doet ontstaan: ons schoone Corpsgebouw zou vervallen tot een ruïne en slechts met veel moeite weer op te bouwen zijn.

Wij zijn echter niet bij machte een blijvende verandering in te voeren, wanneer deze per slot niet uit de ziel van 't Corps geboren wordt. Wij roepen U dus allen op tot een geestdriftig medewerken, indien 't werkelijk Uw wensch is de bestuurszetels toegankelijk te maken voor een ieder, die de geschiktheid voor dat ambt blijkt te hebben.

Het Corps heeft dit jaar twee treurige verliezen moeten lijden:

† F. Meulemans, 13 Mei 1911;

† L. A. Stoop, 12 Juli 1911.

Zij rusten in vrede.

Op het Lustrum in Utrecht hebben Senaat en leden in gulle gastvrijheid van de feestelijkheden meegenoten.

Den 5den September kwamen 120 kaalhoofden' zich aan 't Candidaats-lidmaatschap onderwerpen. Allengs is hun aantal nog tot 143 aangegroeid. Hoewel een zoo groot aantal „Groenen” vele moeilijkheden opleverde en er dikwijls geheele scharen onbeheerd ronddoelden, daar mag toch deze groentijd op zich zelf niet slap genoemd worden en was er veeleer een grooter animo te bespeuren dan in de voorgaande jaren.

Ook waren wij zeer verblijd, dat zoovelen zijn gekomen om mede te genieten van en te helpen in stand houden het Delftsch Studenten-Corps.

Het nut der Groentijd kwam ditmaal nog op een geheel andere wijze aan het licht. Toen het bleek dat op de laboratoria op lange na geen plaats genoeg was voor allen die in de Technologie wenschten te gaan studeeren, toen hebben niet alleen het Bestuur der Technologische Vereeniging en de Centrale Commissie de belangen der studenten behartigd, maar ook zijn de Candidaat-leden zelf tezamen ter audiëntie

bij Zijne Excellentie den Minister Heemskerk geweest om den toestand uit te leggen.

Het is een onmiskenbaar feit dat het bepleiten door dit groote aantal betrokken personen zelf zeker veel kracht aan de motie heeft bijgezet. En de organisatie van hen was slechts mogelijk door den „Groentijd”.

De Almanak, die op het gewone peil was, gaf weer duidelijk blijk van grootere teeken- dan wel schrijftalenten der inzenders. Hij werd met een geestige rede uitgereikt. Op de kroegjool bleek, dat de vacantie reeds menigeen naar huis had gelokt.

Dat Professor Dr. L. Aronstein zijn zetel wegens hoogen leeftijd heeft moeten verlaten, hebben we niettemin met leedwezen aangezien.

Dat echter Professor Dr. G. van Iterson bedankte voor de schitterende benoeming in Indië om hoogleeraar te kunnen blijven, was zeker een zeer heugelijk feit.

Wanneer wij den blik laten gaan over de Corpsvereeningen, haar innerlijk leven en uiterlijke prestaties beschouwen, dan geeft dit meestal reden tot tevredenheid.

Door 't aankomen van een 1e jaar, dat een 30-tal personen meer telt dan wij dit in den laatsten tijd wel gewoon waren, is het aantal leden van alle vereeningen grooter.

Voor de Sociëteit Phoenix heeft hiervan de gunstige gevolgen ondervonden. Immers, gingen er vele stemmen op tegen 't rechtvaardig strenge finantiel beheer, omdat men meende dat hierdoor de verteringen sterk achteruit zouden gaan, daar werd dit bezwaar door 't grootere 1e jaar geheel geannuleerd. Ik kan niet nalaten hier het toenmalige Bestuur, en daarbij in het bijzonder den voortreffelijken beheerder der finantiën geluk te wenschen met het zoo volkomen slagen van zijne poging. Moge bij andere thesauriers bij 't zien van dit succes de moed geboren worden eveneens in die richting hunne krachten in te spannen.

De uitvoering van Apollo was dit jaar een zeer geanimeerde. Met recht heeft het bestuur ingezien, dat een bal slechts dan gemotiveerd is, wanneer daarvoor genoeg animo bij de leden bestaat.

Kenmerklijk was de behoefte aan 't warme, 't tintelende, wat 't Zuiden zoo sterk op ons, Germaansche volk, voor heeft. Zoowel Apollo als het Lustrumvierende Vrije Studie toonden ons een stukje Franschen geest, en ik meen te hebben mogen opmerken, dat de leden dit bij wijze van afwisseling zeer hebben geapprecieerd.

Vrije Studie mag dit zeker een succesjaar noemen, vooral nog gezien de overvolle zalen bij de lezingen van Teirlinck en Mott.

Op de Debating-Club konden wij evenals andere jaren tal van interessante disputen meemaken.

Met de uitvoering van: „Vrienden van Ons” kwam het Tooneelgezelschap kranig voor den dag, te meer waar velen meenden dat Tooneel was ingeslapen. Maar ten onrechte. Het vorige Bestuur heeft geene uitvoering op touw gezet, niettegenstaande het Lustrumjaar, met het oog op den hachelijken toestand der finantiën, zoodat het Gezelschap op 't oogenblik bijna weer van alle lasten is ontdaan.

Wat betreft de vele sportvereeningen, deze weerden zich duchtig. Het 7de Lustrum van Laga werd met een tweedaagsch roeifeest op de Zweth gevierd, en ofschoon het onze ploegen niet is mogen gelukken reële vruchten van hun arbeid te plukken („En rekent d' uitslag niet, maar telt het doel alleen!”), daar mag toch het feest der jubileerende vereeniging als zoodanig alleszins geroemd worden.

De oude god Odin kan zich niet aan de stroomingen der tijd onttrekken: de gymnastiek raakt op den achtergrond, maar 't schermen zal daardoor waarschijnlijk te meer uitkomen.

Nog kort geleden wist de Caroussel-Vereeniging ons de rijkunst in al haar verschillende vormen te doen bewonderen.

Ook de overige sportvereeningen beantwoorden aan haar doel.

Dat het innerlijk leven van Voetbal en van Hockey zeer miniem is, mag nooit aan te weinig organisatie van de Besturen worden toegeschreven. Het spreekt van zelf dat de leden, die in een in de competitie meedingende vereeniging een vaste plaats hebben, weinig animo gevoelen deze elftallen-sporten ook buiten die competeerende vereeningen nog te beoefenen.

De fotografie wordt met goed succes in al haar verscheidenheid beoefend. Niet alleen dat de tentoonstelling voor leden zeer lofwaardige produkten aan 't licht bracht, maar ook heeft het Bestuur bij gelegenheid van het 4de Lustrum

ons eenige der beste werken van Nederlandsche beroeps-fotografen getoond, de zoogenaamde „Delftsche Tien”, welke veeleer aan schilderijen deden denken, dan wel aan wat men in het dagelijksch leven onder foto's verstaat.

De 20-jarige vereeniging bezit zeker de levenskracht en energie van een jongeling in het volle bewustzijn van zijne mannelijke kracht.

Schaakclub en Leesgezelschappen droegen ook 't hunne bij tot de ontwikkeling der leden.

Maar in 't bijzonder wil ik een feit memoreeren, dat de goede verhouding typeert: Igov is zich weer van haar eigen waarde bewust geworden en heeft ons één van die intiem-gezellige avonden verworven, als slechts door inspanning van eigen krachten kan bereikt worden.

Het toont ons dat de ware feestvreugde in 't geheel niet uit onze maatschappij is verdwenen en dat de ware jovialiteit nog een kenmerk der studenten is.

Waar mijn voorganger een jaar geleden gewag maakte van de sterke strooming in studentenkringen tot eigen ontwikkeling op sociaal, godsdienstig en ander gebied, daar kan ik memoreeren een kalmen bloei der opgerichte vereenigingen.

Op de lezingen der N. C. S. V. door Dr. John Mott over Studentenzeden en de er aan gepaard gaande gevaren, die wel op de geheele menschheid toepasselijk waren, bleek, dat menigeen, die in 't dagelijksch leven wel doorgaat voor een materialist, er toch nog wel ooren naar heeft, de zaken eens van een meer idiëel standpunt te beschouwen.

Bij dit alles is het ons als bij het scheiden der zon, wanneer Helios op zijn zegekar met de vurige briesende paarden den dagelijkschen weg langs den hemelbaan heeft afgelegd en zich ter ruste zal leggen, om dan weer met vernieuwden moed den tocht te herhalen: zóó telkenmale een bladzijde aan de geschiedenis toe te voegen.

Wanneer de zonnegod, de god der werkelijkheid, wien niets verborgen blijft, die alles toont, met zijn snuivende rossen: Licht en Glans en Donder en Bliksem in den purpergloed als in een louterend zegevuur ter zijner eere is heen gegaan om zich aan 't Godenmaal te sterken, dan komt zijn zuster Silene, en waakt over ons.

't Al is in een zilveren waas gedompeld, dat massale schaduwen werpt in scherp contrast met helle flikkeringen: In groote trekken kunnen wij den toekomst wel beschouwen, maar de finesses blijven voor ons menschenoog verborgen, tot dat de vuurwagen ze ons eens zal toonen.

Maar juist de nuances zijn het, die 't tijdperk typeeren. De Franschman zegt 't zoo terecht: „C'est le ton qui fait la musique.”

In 't romantisch schijnsel der maan zien wij aan onze fantasie voorbij trekken, al wat wij hopen, dat de toekomst ons zal brengen:

't Corps, als een gelukzalige moederengel koestert haar kinderen onder de beschermende vleugelen, tot dat zij groot genoeg zijn en wijs om op eigen beenen te kunnen staan. Maar toch zullen zij immer in 't ouderlijk huis den familieband zoeken, de liefde, waarin zij groot gebracht zijn, omdat zij weten, dat het geluk der moeder slechts bestaat in dat harer kinderen.

Zij elk hebben hun ideaal: de een wil wijsgeer worden, de andere poëet, een derde voelt in zich de drang der muziek of wel het wil de planken op. Ook zijn er, die in de goddelijke natuur het voorbeeld der oude Grieken volgen en den menschen schoonheid trachten bij te brengen en gezondheid. Als de oudste zuster, die moedertje speelt over 't jongere gespuis, hen aan den disch vereenigt, dan zijn vergeten de verschillende levensidealen en opvattingen, dan genieten zij tezaam en voelen zich werkelijk broer en zus.

— Dan is 't — zie ik werkelijk, 't is daar toch zoo duidelijk — neen, een zinsbegoocheling — maar toch: Daar komt een ruitersstoet in bonte kleurschakeering met vroolijk trompetgeschal: 't is Karel de Groote, de eerste vorst van het West-Europeesche rijk.

Maar — in 't bedriegelijk fantastisch licht der maan woelen al die kleuren dooreen . . . en — ik heb toch fout gezien: Het is Venetië met gondelgedein en citergezang en zoovele wondere schoonen. Het is de San Marco, waaruit plechtstatiglijk de Doge komt, de gebiedster dezer vrije Republiek, en 't volk, dat eerbied koestert of wel vrees, valt hem te voet.

Een onzichtbare hand, als met magische kracht beziel, tooverd deze oude Dogenstad weer om in de verfijnde beschaving der Azteken. Ziet gij daarginds dien rooden gloed? Het is offerfeest; den schoonsten jongeling des lands zal 't

hart worden uitgerukt om het op dien brandstapel den goden te offeren.

Maar ziet, daar verschijnt aan den oostelijken trans een gulden gloed. Het licht der maan vaagt weg en nog slechts enkele sterren fonkelen heel even: Het is de dageraad, die onbevlekt ons het nieuwe leven brengt.

Leden van het Delftsch Studentencorps. In groote lijnen is de toekomst wel reeds voor ons vastgelegd. Wij zijn niet voor niet Nederlanders, die liever bij het oude beproefde blijven, dan wel een geheel nieuwe richting in te slaan, waarvan 't resultaat onzeker is. En de traditie in ons Corps is goed. Is 't dus wonder, dat wij eraan blijven vasthouden. Maar de nuances die 't tijdperk typeeren liggen in onze hand.

Dat het Delftsch Studentencorps in 't a.s. Lustrum moge toonen hoe absoluut zelfstandig en ongebonden vrij het zich gevoelt, dat het ook 't genot en de feestvreugde kan vinden zonder overmatige luxe en overdrijving. Eerst dan zal een ieder kunnen medefeesten, eerst dan zal 't werkelijk feest zijn in ons Corps.

Het zij zoo!

Lustrumviering.

(Vervolg.)

Wanneer wij nu de Lustrumvieringen van andere Corpsen nagaan, kunnen wij bij **Leiden** zelfs heel kort zijn: daar ziet men bijna een eeuw her reeds de maskerade als centrum der feestelijkheden, daar ziet men de afwisseling der historische en der historisch-allegorische optochten, en de cours, waar gecostumeerden en niet-gecostumeerden hulde brengen aan den hoofdpersoon. Is de vorm traditioneel geworden, ook de onderwerpen bieden weinig verscheidenheid en zijn zonder uitzondering ontleend aan onze nationale geschiedenis.

Slaat men daarentegen de **Utrechtsche** Corpsgeschiedenis op, dan wordt men getroffen door de origineele ideeën.

Het is pas **1851**. De U. M. C. is overtuigd van de eenzijdigheid van in- of uittochten. Haar streven geldt een grootsch onderwerp! Zij wil in haar eerste plan een geheel tijdperk omvatten, nl. door een optocht van acht nationaal-historische groepen van de Batavieren af tot Stadhouder Willem III toe. Haar tweede plan voert zelfs tot voorstellingen en handelingen: „Een Landjuweel en Rederijkers-optocht met het noodige annex, in den vorm van ouds, de inhoud gefantaseerd op de groote thema's van onzen tijd, (onder annex wordt o.m. begrepen de opvoering van Sinnespelen). Jammer dat het U. S. C. dit schitterende plan, dat inderdaad nieuwe perspectieven opent, niet heeft aangedurfd.

Vijf jaren later (**1856**) slaagt men zeer gelukkig in het afbeelden van het leven van een belangrijken historischen tijd, niettegenstaande dat men gedwongen is het geheel in een optocht samen te vatten. Oorspronkelijke gedachte: het uitbeelden van het openbaar en huiselijke leven in de 17de eeuw! Stel u voor: Voorop de groep van het volksleven met zijn marskramer, zijn koopman, de weesjongen — een burger in 't koets — een schema van het Oud-Hollandsche huis met de kraamkamer, de baker, de dokter en de kinderen — als een interieurtje van Jan Steen; dan de groep der Overheid van hier en van over zee, vervolgens de natuurlijke rijkdom en de industrie, vertegenwoordigd door de boter- en kaasmakerij, de weverij en de vischvangst. En tot slot de illustre groep, getiteld: „Vermaken” gesplitst in de Kermisvreugd van het gemeene volk en het Jachtvermaak van een uitgelezen stoet Edelen en Vrouwen te paard!

In **1861** is het weer een historische allegorie van wijsche strekking, nl. een grootsche verbeelding van de ontwikkeling der Middeleeuwen van de Hunnen af (die in hun berenhuiden buitengewoon succes verwierven) tot de Oost-indievaarders en Mediceeërs toe. Een stijlvol tentenkamp vormt een natuurlijken achtergrond voor de zoo uiteenloopende gecostumeerde groepen.

Het onderwerp beweegt zich hier evenals de vorm tusschen wijder grenzen dan in Leiden en Delft; kenschetsend zijn hiervoor de vele buitenlandsche plannen.

Het **Utrechtsche** Lustrum van **1896** getuigt van het niet genoeg te waardeeren initiatief van het U. S. C. om de lang gekoesterde plannen en ideeën omtrent spelen en handelingen te verwézenlijken. Na een optocht, voorstellende de intocht van den Hertog van Beieren in Weenen, anno 1560, heeft

een sportief spel plaats (z.g. Ridderhofspel), bestaande uit kop- en ringsteken, tournoi, zwaardvechten en een schitterende carousselmanoeuvre der ridders, een voorstelling, die bovendien wordt vereerd met de tegenwoordigheid van H. M. de Koningin. Men gewaagt van het schoone effect, als alle gecostumeerden zich bewegen op het fel-beschenen gasveld. Men spreekt daarenboven van een prestatie van het Corps!

Chronologisch zullen wij thans, na de beschouwing van dit belangrijke antecedent, de evolutie der maskerade in de laatste jaren nagaan.

In 1898 het Verbond der Edelen in Delft met de handeling tegen den stijlvormigen achtergrond in het Feestgebouw.

In 1899 de Groningsche maskerade, samengesteld uit 1° „De jaarlijksche ommeegang van het Schuttengilde „Sint Sebastiaan” en de Rederijkerskamer „het Bloemken Jesse”, en 2°: „Avont van Sanc ende Rhetorijke” met de opvoering van het Abelspel: „de floriant van Bruyswijk”. Ziehier dus het eerste optreden van een tweede spel: het artistieke naast het sportieve van '96.

Leiden spreekt in 1900 van een kentering, van mooier costuums, van de noodzakelijkheid in zijn rol te blijven, spreekt van een historische handeling door vreemdelingen te genieten. Het resultaat dezer gevoelens is: „de Ridderslag van Johan van Arkel in het kunstvol en historisch milieu van den mooien cirkelvormigen Burcht. Deze indrukwekkende plechtigheid, waarbij Oud-Nederlandsch over en weer wordt gesproken, krijgt het karakter van een dramatische handeling. Wegens het groote succes wordt de vertooning ten tweeden male opgevoerd voor vreemdelingen.

In 1901 te Utrecht alleen een optocht, een schitterende ommeegang van Jeanne d'Arc en Karel VII door Reims.

In 1903 te Delft het verbeelden eener geheel afwijkende Cultuurperiode: de kleurrijke Byzantijnsche beschaving, door middel van een optocht en een handeling, voorstellende de aanbidding der Heilige Aarde in de glansrijk versierde feestzaal.

Het Leidsche Lustum in 1905 met de Engelsche en Hollandsche grooten in het gevolg van den Koning-Stadhouder in gouden statiekoets en de plechtigheid der Investituur in de feesttent.

In 1906 te Utrecht weer een andere en oudere beschaving: een Romeinsche Triomftocht verbonden met de zoo toegejuichte Wagenrennen, luisterrijk voorbeeld van sportieve spelen, uitsluitend door Corpsleden gepresteerd.

1908. De Mediceërs te Delft. De optocht — het Tournoi en de intrede van het nieuwgeschapen artistieke spel uit Platoons leven. (Boutens — Koeberg — Henricus).

1910 Frederik Hendrik te Leiden. Het artistieke spel (Alianora) buiten, maar nog gebonden aan het „tooneel”, (zelfde driemanschap).

1911. Willem van Holland in Utrecht. Het artistieke spel (Corpslid v. Dorp — Andriessen — Molkenboer) — in de natuur (openlucht-natuurspel).

Delft moet een nieuwe term aan deze reeks toevoegen. Zijn er gegevens voor dien term te vinden uit het boven gegeven overzicht?

De bedoeling, waarmede schrijver de Corpshistorie heeft nageslagen, is alleen gericht geweest op het vinden van met-succes-toegepaste ideeën, die ons in dit kritische oogenblik van den maskerade-regel zouden kunnen doen afwijken. Het resultaat der feesten, de kosten, het slagen, de publieke opinie, heeft hij slechts hier en daar terloops nagespeurd en buitendien bestaat er niet de minste waarborg, dat deze uitkomsten bij de veranderde tijdsomstandigheden van 1913 bij gelijke aanleiding het zelfde zullen zijn. Niettemin wil schrijver hier een slotsom geven of eigen inzicht, naar men wil.

Uitgaande dan van het beginsel (1), dat een Lustrumfeest wordt gehouden ter eere van Corpslid en Reunist, komt men er reeds toe een „middelpunt” als een muziekfeest, Mengelbergconcert, Lucifer-vertooning enz. te laten vervallen, gestaafd door de ervaringen van '68 en '93, (waar de vereenigingen door de vacantie-examens niets konden presteeren), die duidelijk leeren, dat alleen iets niet-elders-te-zien de Reunisten lokt naar hun academiestad. Wat dan? Een tentoonstelling der bij uitstek improductieve studentenklasse? Een congres als feest? Men vinde een origineel middelpunt; een eeuw is er niet in geslaagd iets beters te vinden als de maskerade of historische verkleedpartij. *)

Is men tot de maskerade gekomen, dan zijn er twee wegen open, ten eerste de dikwijls bewandelde weg der

optocht, die op zichzelf ijdel vertoon is maar nogthans (ook in verkorten vorm) de burgerij in ruil voor hare versiering en illuminatie, de aanleiding geeft tot die algemeen-feestelijke stemming, die welhaast onontbeerlijk mag worden geheeten voor het welslagen van een lustrumfeest.

Ten tweede het pad der Handelingen, door Utrecht in 1896 voor het eerst ingeslagen, waardoor de maskerade oneindig veel heeft gewonnen aan artistieke beteekenis en Corpsprestatie.

Waarom zou men ook niet — finantieel gesproken — in het bezit van een smaakvol costuum iets presteeren voor een schitterende vertooning, die geen persoonlijke extra-kosten meebrengt? De laatste jaren hebben zich vooral bewogen op het gebied van het artistieke spel.

We kunnen de geheele evolutie der kunstvolle omgeving erin nagaan, om te beginnen de ouderwetsche realiteitsnabootsende coulisses binnenshuis — dan de monumentaal-geschilderde achtergrond — een meer werkelijke achtergrond in de open lucht, het spel alsnog op de tooneelplanken, tribunes rondom, een openlucht-theater, dat echter „maakwerk” is in vergelijking met de antieke, door de omgeving aangewezen, openlucht-theaters, met de halfkegelvormige, uit den berg gehouwen terrassen, als in het Oranje van Zuid-Frankrijk. Nog een stap verder. De Natuur als plaats der handeling of liever de halve natuur, in tweeën gedeeld door de aan de eene kant opvloeiende tribunes. Ook aan de andere kant zijn eenige kunstmatige begrenzingen in den vorm van vlakke tenten en kasteelen van doek vereischt.

Wanneer alles plaats der handeling is geworden, en wanneer het publiek de spelers van Macbeth moet volgen langs de trappen en galerijen van de middeleeuwsche abdij St. Wandrille, door Maeterlink bewoond, dan is het uiterst denkbare bereikt. Maar hoe gering is het aantal toeschouwers dat genieten kan van het spel!

Uit den aard der zaak beïnvloedt de omgeving de handeling en moet men b.v. bij de openlucht- en openluchtnatuurspelen de woorden en de zang van de medespelenden scheiden, wat vooral in Utrecht storend heeft gewerkt.

Men sla ook de waarschuwing van het Utrechtsche openluchtspel niet in den wind, waar de doorweekte grond repetities onmogelijk maakte en een der oorzaken was van de komische mislukking van de eerste uitvoering. En dan in Leiden de regen gedurende de vertooning!

Bij gebrek aan gunstig terrein, is men verder gedwongen kostbare tribunes te bouwen, waardoor gerekend moet worden op entree-betalend publiek, welke rekening dikwijls is uitgelopen op misrekening en finantieel echee. Aan den anderen kant hoe grootsch dit openluchtnatuurspel: de wijsheid van het vlakke land, de wolkengevaarten die nu en dan een straaltje zonlicht doorlaten, de geweldige atmosfeer tegenover de doodsche in de zaal, waar alles neerhangt, terwijl buiten de gewaden plooiën en alles „leeft” — de natuur die ook de mogelijkheden schept van troepenbewegingen en ruiterscharges. Het is mooi, maar gewaagd!

Een handeling in de reeds versierde zaal heeft niet de bezwaren van groote kosten en risico en heeft steeds zijn bekoring gehad; ter vergoeding van het plaatsgebrek kan de opvoering de eerste keer voor reunisten, leden van het Corps en andere Corpsen plaats vinden, een tweede keer voor vreemdelingen, die geen overmatig entree, waarop gerekend wordt, behoeven te betalen, een entree alleen bedoeld voor een zekere selectie.

Een overzicht van de mogelijkheden van het sportieve spel, dat de bezwaren en voordeelen van het openluchtspel deelt, wil en kan ik hier niet geven; dat het Grieksche plan daarom reeds een overweging waard is staat buiten kijf.

Gekomen tot de wenschelijkheid van een maskerade met optocht en handeling (sportief of artistiek, buiten of binnen) verdient het onderwerp nadere bespreking. Vanzelf komen wij op het terrein der finantiën. Van ons beginsel (1) uitgaande, moeten wij de lustrumfeesten beschouwen als feesten voor vele zoo niet voor alle leden. Er zijn kosten voor alle leden; al zijn ze niet zoo sterk gestegen, de gemiddelde draagkracht is sterk verminderd. De algemeene kosten moeten verminderen. Hun noodlottige invloed geldt zelfs daarbuiten. Zij drukken het aantal der nieuw-aangekomenen in September l.l.; zij vermeederen het aantal van hen, die vóór de Lustra voor het Corpslidmaatschap bedanken.

Behalve kosten voor soupers, bals, enz. zijn er maskerade-deelnemingskosten. Groote deelname hieraan moet mogelijk zijn. De constant gebleven costuumkosten der laatste lustrumjaren (men kan de maskerade-deelnemers verdeelen in twee

*) Plan 21 (vast monument n.l. Corpszaal) kan wellicht Reunisten trekken, misschien Corpsleden; is geen feest voor de stad en in het algemeen geen bijzonder feest, alhoewel een blijvend genoegen.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 22 MAART 1912. No. 23.

overwegende groepen, die resp. f 130.— en f 175.— voor hun costume enz. betalen) en de geringer-wordende deelname bewijzen geringer kapitaalkracht. Mogelijk moet het zijn, om rollen te scheppen van f 80.— à f 90.—, die tot nu toe alleen door enkele pages werden vervuld.

Hoewel het moeilijk is de maximum-weelde voor zeker persoon in cijfers uit te drukken, kan men toch veronderstellen, die iemand niet meer als zijn maandgeld (\pm f 100.— in Delft) aan costumes enz. uitgeeft. Daarenboven zijn er nog de H. O.'s van het Corps en de particuliere uitgaven.

Men moet ook bedenken, dat het Lustrumgenot **duur genot** is. Door minder-bedeelden, die gedwongen zijn dicht te naderen tot hun maximumweelde, wordt veel eerder de vergelijking getrokken tusschen lustrumvieren en een of ander buitenlandsch reisje of iets dergelijks.

Het zeer verspreide „boven zijn kracht leven” zal ook tot uiting komen in een dure Lustrumweek.

Er is intusschen niets tegen, dat iemand, die het doen kan, het zoo duur maakt, als hij persoonlijk wil.

Dit ter inleiding van het **onderwerp**. Men kieze geen tijd van nauwkeurig bekende costumes, geen tijd van uniforme kleedij, waarin slechts voor veel geld reliëf is te brengen, liefst een periode, *à la*, waar men met veel fantasie en weinig geld een groot „*éclat*” kan verkrijgen. Op deze gronden lijken mij het landjuweel minder (weinig variatie), de Azteken (wat bizar), de Grieken (niet eigenaardig voor Delft) en de Venetianen meer, en Karel de Groote de meeste overweging waard, vooral in deze omstandigheden van nationale herdenking, nationalisme en internationalisme, waar Karel het West-Europeesche rijk stichtte en liefst verblijf hield op het Nijmeegsche Valkhof.

Waar in het voorgaande onze gedachten zijn gegaan over de meest volmaakte feesten, dienen wij thans de **voorbereiding** te beschouwen. Er zijn er, die de lustrumtaart, hun voorgezet, gedachteloos en in een roes verorberen, maar anderen zijn er, die onder „**feesten**” verstaan: het voorbereiden, het **scheppen** vooraf en in de maskerade (als b. v. het vervullen van een rol, dat toewijding vereischt) en voor hen moet er gelegenheid bestaan tot historisch onderzoek, tot het ontwerpen van costume-teekeningen en feestzaalontwerpen, reclameplaat en feestmarsch, plan der handeling enz. Is het resultaat van een prijsvraag in dezen gering, zoo kan altijd nog worden overgegaan tot een betaalde leider, (die ook de eenheid van het geheel zal waarborgen) bijgestaan door dichter of musicus enz. **Niets** is er tegen **leiding van buitenstaanders**, in dezen zin.

Het corps onthoude zich echter in de eerste plaats als ondernemer op te treden voor de realiseering van kunstenaarsideeën en als impresario van „publieke vermakelijkheden” (zooals Prof. Kernkamp deze opzetten schetste). Dit is in geen geval de eerste roeping voor een „studenten”-feest!

Het Corps zou evengoed (grootsch, nationaal doel) een werkverschaffing voor werkelozen op touw kunnen zetten, een philanthropie, die zich bij handig inpikken zelf zou kunnen bedruipen (ook ten voordeele van vele studenten!) en die even weinig met studentenfeesten zou te maken hebben.

Zij de **voorbereiding** op verschillend terrein zoo **algemeen mogelijk**, de administratie blijve sterk gecentraliseerd; hierdoor is een te **grote**, onoverzichtelijke **opzet** reeds verdeeld, evenals door het grooter **risico**.

Resumeerende: het ideaal is ten slotte een feest, waarvan de geringe algemeene kosten en de progressieve persoonlijke kosten (naar wensch) een deelname van alle kringen uit het Corps mogelijk maken, een feest, dat de aanleiding is van de komst van vele reunisten, een feest dat eindelijk aanstekelijk werkt op de stemming van de geheele stad. Er moet sprake zijn van een „hooger” feesten en de prestaties der studenten voor opzet en uitwerking moeten zoo groot mogelijk zijn. Ten slotte moet dit „studenten”feest niet overschaduw worden door een artistieke prestatie van buitenstaanders voor buitenstaanders!

R.

Plan 21.

De verrassing kwam ditmaal pas op het laatst.

Met belangstelling hadden we de vele plannen doorgelezen, ons verheugd over de overzichtelijke en kort-zakelijke behandeling der commissie, hier en daar een goede perspectief geopend gezien, maar

Maar we zochten naar dat andere, dat nieuwere begrip van corpsgeest, dat meer wilde dan feesten en weelde alleen! Zou er dan niemand — het was dan ook wel heel moeilijk — zou er dan niemand in geslaagd zijn om die denkbeelden neer te leggen in een practisch lustrumplan?

Maar ziet, plan 21 bracht de verrassing.

Het stelt voor om een feestweek te organiseeren met prestaties der vereenigingen, interacademiaal sport- en atletiek feest met tuinfeest op een buiten, bals enz., een avond met schimmenspelen, tableaux vivants en voordrachten over de geschiedenis van het corps, waarna corpsbal enz.

Maar dat is het bijwerk. De hoofdzaak, de „clou” zal zijn de plechtige inwijding van de nieuw te bouwen corpszaal. Want het corps zal dit keer niet al zijn lustrumgeld in weelde-feest verspillen, het corps zal zich aangepast hebben aan de denkbeelden van den nieuwen tijd en het zal willen voorzien in de tekortkomingen, die het weet te hebben. Geen gecostumeerde voorstellingen, waaraan slechts een klein, bevoorrecht deel kan deelnemen.

Maar voorziening in algemeen gevoelde behoeften voor alle corpsleden. Een corpszaal, die dagelijks gebruikt kan worden als eetzaal; een gelegenheid om dagelijks goed en gezellig te eten!

Het corps gaat niet mee met zijn tijd, zegt men! De meer menschenlijke, democratische geest, dringt daar nog niet door: in het corps voeren den boventoon standsgedoe en geldprotserij!

Welnu, het Delftsche corps zal toonen, dat het niet waar is! Het Delftsche corps zal toonen, dat als het noodig is, het allereerst zal zorgen voor de belangen van zijn leden, dat het erkent de behoefte om meer te moeten zijn voor den breeden kring zijner leden, *dat het algemeen wil zijn*.

Het Delftsche corps zal een corpszaal bouwen!

Daarmee zal het breken met den sleur der steeds duurder wordende maskerades. Het zal de andere corpsen den weg wijzen naar de nieuwe toekomst, het zal de buitenwereld toonen, hoe onverdiend haar critiek was.

In 1913 zullen er overal optochten en tentoonstellingen zijn. Waarom moeten wij ook meedoen aan die algemeene liefhebberij?

Laten wij liever onze eigen feesten hebben met onze eigen vereenigingen, studentenfeesten! En dan als de ziel van alles, de nieuwe, herlevende corpsgeest, die plechtig en feestvol opent de eerste daad van haar verjongde kracht: de corpszaal.

De commissie verwacht geen voldoende enthousiasme voor dit plan en wijst op 1893. Alsof dit niet iets heel anders ware dan toen. Nu zal er wel degelijk een „clou” zijn, een middelpunt, dat meer bezielen zal de geestdriftige feestvreugde, dan welk ander middelpunt ook: omdat dit een uiting zal zijn van jonge, idealistische kracht, omdat dit het overwinningsfeest is van een nieuwe richting.

Neen, de commissie doet ons hier een weinig verheffende bekentenis: dat het haar aan idealisme ontbreekt.

De volgende week zal dit plan naast de andere besproken worden in de corpsvergadering.

Welnu, corpsleden uit alle kringen, komt dan op! Het gaat om het groote belang van het corps! Toont, dat gij nog belang stelt in Uw corps en dat gij niet overschillig zijt, als het aankomt op werkelijk belangrijke beslissingen.

Gecostumeerde voorstellingen, waaraan een 100-tal uitverkorenen deelnemen of een corpszaal voor allen!

Blijven bij het oude, of komen tot bredere, meer idieele corpsbegrippen!

C. W.

Lest Best. - Plan No. 21.

Het was eene ware verademing, na zich door de rijstebrijberg van „traditioneele” maar ook weinig origineele plannen heen gewerkt te hebben, te komen aan het laatste, tevens het beste van de lustrumplannen die de senaat ons door de feestcommissie geëxcerpeerd toezond.

Het meerendeel der plannen stelt voor een maskerade te houden bestaande uit een optocht en daarbij aansluitende voorstellingen of handelingen. Wel zijn in verschillende der plannen nieuwe gezichtspunten omtrent *details* geopend,

maar zij blijven toch alle hangen aan eene wijze van feest vieren, die zeer zeker in de laatste lustra van Delft, Leiden en Utrecht zijn mogelijk toppunt heeft bereikt, of beter gezegd, het reeds heeft overschreden, want het bereikte ging ten koste van te hooge finantieele offers. Wel zijn er enkele plannen, die een finantieel échec willen voorkomen, door zelf de leiding in handen te nemen en die niet over te laten aan buitenstaande artistieke leiders, (ongetwijfeld het beste als men aan deze wijze van feest vieren vast houdt) maar de makers dier plannen vergeten dat dan zeker niet voldaan kan worden aan de hooge met de vorige lustra gegroeide eischen van het publiek, op wier appreciatie ze berekend zijn. Want het valt niet te ontkennen, dat deze wijze van feestviering gebaseerd is op de vreugde over het succes van het vertoon naar buiten; blijft dit uit dan mislukt ook de feestviering. Het getal van de deelnemers voor wie het deelnemen aan de voorstelling of handeling zelf een feest is, is zonder twijfel klein, terwijl de corpsleden-niet-deelnemers en reunisten bij een échec natuurlijk evenmin zullen kunnen getuigen, dat het hun een feest was. Alles is gebaseerd op het uiterlijk, het vertoon tegenover de buitenwereld; een innerlijke aanleiding tot feest vieren is er voor studenten en reunisten bij deze plannen niet.

Ideëler is zonder twijfel het in plan 12 ontwikkelde denkbeeld van een spel dat in de verdediging van het onderwerp aantrekkelijk gemaakt wordt door het te noemen „een gebeurtenis van cultuurbetekenis”. De commissie merkt er echter zeer juist bij op dat „een voldoende succes onmogelijk is zonder hulp van betaalde leiders” en dan blijft er niets meer over van het ideële dan het nemen van het initiatief of zooals Prof. Kernkamp het wat overdreven uitdrukte, het impressario-zijn van een publieke vermakelijkheid. Hoe dit zij, de ongetwijfeld bijzonder hooge kosten veroordeelen dit plan reeds voor het Delftsch Studenten-corps, welks leden over het algemeen niet gefortuneerd zijn.

Gunstig steekt bij alle andere plannen af plan 21, dat, mocht het aangenomen worden, zou getuigen van een idealistische zin in het D. S. C., die op schitterende wijze zou logenstraffen het verwijt van het tot sleur vervallen van het hechten aan traditie en dat van gebrek aan idealisme en gemeenschapsgevoel, verwijten die ook tot het D. S. C. gericht geworden zijn. In dit plan is de aanleiding tot feest vieren een geheele en innerlijke: de vreugde van reunist en student over de tot stand bringing van de corpszaal in het jaar waarop het D. S. C. zijn XIIIde lustrum viert; het zal een feest zijn van personen die om iets feest vieren, terwijl het anders is een feest omdat men nu eenmaal feesten moet bij het lustrum; maar waarover men feest viert dat is niet bekend, of het zou alleen moeten zijn omdat het corps weer 5 jaar ouder is.

Zeer juist zijn de opmerkingen over de persoonlijke en algemeene kosten bij de gebruikelijke wijze van feestviering die in het op de leeszaal in zijn oorspronkelijke vorm liggend plan gemaakt worden, n.l.:

„Waar slechts 17% der corpsleden werkzaam aan de feesten deel neemt, brengt het „gecostumeerde feest” „blijkbaar te hooge persoonlijke kosten mee om in waarheid „eene uiting van het feestvierende corps te zijn. Verscheidene honderden corpsleden, die aan de vorming van „de feestkas evengoed bijdroegen, worden tot werkeloosheid „veroordeeld. Alle eer wordt begrijpelijker wijze door de „gecostumeerden geogst, de talloze corpsleden-toeschouwers „laden een schijn van lauwhed op zich, een schijn die „wel eens in werkelijkheid kan overgaan.

„Dat ook de algemeene kosten de draagkracht van het „Corps ver overschreden hebben, zal ieder toegeven bij „wien de herinnering aan de hoofdelijke omslag van $8 + 36 = f 44$ wederom levendig wordt in deze dagen. Al is „het nu ook mogelijk dat door ernstig werken eener feest- „commissie duizenden guldens kunnen worden bespaard, „een tekort van $f 20.000$ levert bewijs te over, dat het „karakter der feesten daarvan de hoofdoorzaak is geweest.”

Zeer terecht heeft dan ook de inzender naar iets anders gezocht, en de keuze: de inwijding van de corpszaal, tot hoofdmoment van de feestweek te maken, is werkelijk een zeer gelukkige vondst. Behoeft aan een corpszaal is er zeer zeker: nú moet het corps voor zijn vergaderingen leentje-buur gaan spelen bij de T. H. of voor zijn senaats-overdracht bij de S. P., terwijl het hoofdmoment van het corpsjaar de inauguratie der nieuwe leden thans moet geschieden . . . in de absoluut onwaardige omgeving van de kleine tooneelzaal van de Doelen.

Eens, vroeg of laat, moet het corps zijn eigen zaal bouwen; waarom dit niet gedaan tegen het naderende lustrum? Een

groot practisch dagelijksch voordeel ligt in het voorstel de zaal dagelijks als eetzaal voor de S. P. beschikbaar te stellen in ruil voor de bijdrage van de Societeit door het verschaffen van 't terrein en van gelden voor de uitbreiding der keukens. Het is onmiskenbaar, dat bij de corpsleden een toenemend verlangen heerscht op de Societeit te eten. Een gevolg is reeds dat de eerste-jaars, ten getale van ± 45 moeten na-eten; hoe zal het zijn als ook de volgende jaren op de Societeit komen eten? Een voorziening in deze toestand moet er komen; de bouw van de corpszaal helpt ons uit de nood.

Ik zie dus niet anders dan voordeelen van de uitvoering van dit plan. Een paar opmerkingen wil ik nog maken over de door den inzender voorgestelde feesten, die aan de inwijding der zaal verbonden zouden moeten worden. De inzender heeft voorzien dat men betwijfelen zou of er voldoende aanleiding tot feeststemming zou zijn, maar zeer terecht stelt hij aan de twijfelaars de vragen:

„Is niet het tot stand brengen van iets wat voor het „corps van blijvende waarde is, een uitstekend middel om „eene gezonde feeststemming in te leiden?

„Zal niet de inwijding in elk goed corpslid of reunist „vermogen wakker te roepen het besef dat het D. S. C. „toont vooruit te willen en de innerlijke kracht toont te „bezitten om zich aan te passen aan de eischen des tijds? „Is het geen feestelijkheid wanneer wij den reunisten het „bewijs overleggen van ondernemingsgeest en vertrouwen „in de toekomst van het corps? Het komt mij zeker voor „dat een dergelijke krachtsinspanning, als voor de stichting „der corpszaal noodig is, de algemeenheid der feestvreugde „zeer zal ten goede komen. Elk corpslid zal het gevoel hebben „aan een fiksche corpsprestatie te hebben meegewerkt en velen „die zich in de weelderige maskerade-stemming niet thuis „voelen, zullen zich bij de feestvierenden voegen”.

Een interacademiaal sport- en atletiekfeest met tuinfeest zooals dit zonder meer in het except stond leek mij niet aantrekkelijk, maar ik werd verzoend door wat er in het plan zelf stond o.a. de reproductie van historische sporten bijv. door Caroussel. De avond die op luimige wijze (zoo heb ik begrepen) het een en ander uit de geschiedenis van het D. S. C. zal toonen, lijkt mij zeer aantrekkelijk voor de reunisten. Een zeer goede opmerking van de feestcommissie is die, waarin ze voorstelt de zaal dadelijk na de inwijding reeds te gebruiken voor een studentencongres. Het direct gebruiken van de zaal zal de waarde van de inwijding verhoogen.

Moge dit plan voldoende enthousiasme vinden al verwacht de F. C. die blijkbaar niet!!

Z.

Het getal N.

Waar op de Maandag 25 Maart te houden Corpsvergadering ook de waarde van het getal n uit art. 10 Hfdst. XVII der Corpwet behandeld moet worden is het gewenscht de beteekenis van dit getal na te gaan. Dit zal vooral belang hebben voor hen, die de wetswijziging naar aanleiding van het finantieel échec van het laatste lustrum niet meegemaakt hebben.

Art. 10 luidt: „Het gezamenlijk bedrag der op de begrooting voorkomende uitgaven, verminderd met de zekere inkomsten, mag de som van n maal het aantal leden in guldens niet overschrijden”.

Zekere inkomsten zijn: het bedrag van de Feestkas en dat van de vooraf te heffen hoofdelijken omslag. Tot de onzekere inkomsten moeten gerekend worden vrijwillige bijdragen, entrées en dergelijke. Deze komen voor een geraamd bedrag voor op de begrooting. Dit veroorzaakt natuurlijk een zekere risico en het getal n dient nu om deze te beperken. Stel dat men een groot aantal voorstellingen of handelingen geeft, dan moeten daarvoor natuurlijk uitgaven gedaan worden. Nu zou het mogelijk zijn de organisatie ervan zoo in te richten dat de uitgaven van elk dier voorstellingen volgens de begrooting ruim gedekt zullen worden door de te verwachten entrées zonder dat men de begrooting flatteus kan noemen. De risico voor elke voorstelling kan dan zeer klein zijn; de risico van alle voorstellingen te zamen echter loopt hoog op; heeft men door de een of andere oorzaak pech, d. w. z. komt er minder publiek dan men verwacht had, dan kan het gezamenlijk tekort zeer groot en moeilijk te dekken zijn, terwijl het voor ééne voorstelling alleen makkelijk bij te passen zou zijn. Het vaststellen van het getal n moet er nu voor zorgen dat dit gezamenlijk hoogst mogelijk te kort niet te

groot wordt. n is geenszins de hoofdelijke omslag die men na de feesten verwachten moet in geval van tegenspoed, want een deel der onder onzekere inkomsten opgenomen gelden komt zeker binnen; b.v. kan men er vrij zeker van zijn dat althans een deel van het geraamde bedrag der vrijwillige bijdragen gestort zal worden en is het niet denkbaar dat in het geheel geen entrées geïnd zouden worden. n is dus een theoretisch getal, dat bestemd is de opzet der feesten binnen zekere grenzen te houden.

Ten voorbeeld diene de waarde die aan n bij het vorig lustrum toegekend had moeten zijn (als het toen reeds in de wet had gestaan) om de opzet van die feesten mogelijk te maken. De op de begroting staande zekere inkomsten bedroegen tezamen f 12500,—; de uitgaven waren op de begroting tezamen geraamd op f 48254,80, zoodat dus door onzekere inkomsten gedekt moest worden f 25754,80.

Bij een aantal Corpsleden van 600 zou dus in 1908 het getal n op $2574,80 : 600 =$ ongeveer 43 gesteld moeten geweest zijn om de opzet der feesten mogelijk te maken. Het getal is nog zoo betrekkelijk klein, omdat de begroting van het vorig lustrum de bedragen der uitgaven van algemeene feestkas en tournoi belangrijk te laag geschat waren (respectievelijk f 6623,00⁵ en f 8967,81 lager dan ze werkelijk bleken. Zie verificatieverslag).

Overschrijding der begroting zal nooit geheel onvermijdelijk zijn, al mag en zal ze niet meer zoo groot zijn als in 1908. Men stelle dus vooral het getal n niet te hoog, in elk geval heel wat lager dan 43, daar in 1908 de opzet der feesten veel te groot bleek te zijn.

Nog een enkel woord over het in art 6 genoemde „maximum bedrag, dat het Corps voor de feestviering beschikbaar stelt, bestaande uit de feestkas, een geraamd bedrag voor vrijwillige bijdragen en een maximum toe te stane Hoofdelijke Omslag (vooraf)”. Dit is niet hetzelfde als dat der zekere inkomsten, omdat er in opgenomen is het geraamd bedrag voor vrijwillige bijdragen. Dit stelle men vooral niet hoog omdat er anders gevaar is dat het beschikbaar gestelde bedrag niet bereikt wordt als de vrijwillige bijdragen tegenvallen. Verder wordt er gesproken van een *maximum* toe te stane H. O. vooraf. De vooraf te heffen H. O. behoort dus feitelijk lager te zijn. In het vaststellen van het maximum van het beschikbaar te stellen bedrag heeft men ook een mogelijkheid de opzet der feesten binnen de perken te houden.

J. P. FOKKER.

Plan 22.

De Feestcommissie brengt ter kennis, dat het meest recente plan 22, tijdens het afdrukken der circulaire ingekomen, op de leeszaal der S. P. ter lezing ligt met de overige plannen.

Een kort overzicht, volgens de indeeling der circulaire zou een **blanco-leidende gedachte geven**.

Vorm: Maskerade, voorstellende de intocht van Karel V in Antwerpen met de feestelijkheden te zijner eere (o.a. optocht van sierwagens in 1520, — waarmee tevens het onderwerp gedefinieerd is.

Van de andere aanwijzingen van plan 22 bestaat de **vorm** steeds uit een maskerade met intocht en feestelijkheden of beiden.

De onderwerpen zijn:

- 2°. Karel V ontvangt in 1517 in de Middelburgsche abdij een Kardinaal. Dit ging waarschijnlijk met opschik gepaard.
- 3°. Intocht van een huiswaarts-keerend Gouverneur-Generaal in het Vaderland. Daarbij zeehelden, overheid enz. Feesten o.a. Indisch spel.
- 4°. Kroning van Willem II tot Rooms-koning in 1247.
- 5°. Willem III, Stadhouder, door de Staten van Zeeland ontvangen en gehuldigd. —

Wetsvoorstellen Senaat.

Een kort overzicht volgt hier van de ter lezing liggende Wetsvoorstellen van den Senaat, die op de Corpsvergaderingen van Dinsdag a. s. (Maandag daarentegen: Lustrumplannen) zullen worden behandeld. Het geldt noodzakelijke financiële voorziening. Van de bedragen, die als oninbaar van de kapitaalrekening moeten worden geschrapt, zij vermeld de som van f 1043.60 van de H. O. na afloop van Lustrum 1908, door niemand anders als het tegen-

woordige Corpsgeslacht te voldoen; verder een bijna even groot oninbaar bedrag van het Lustrumgedenkboek 1908. Om in dezen toestand te voorzien acht de Senaat vermeerdering der inkomsten noodzakelijk en vindt in dezen belasting der 5de-jaars voor de eerste termijn der Corpscontributie gewenscht. (Wetswijziging Hoofdstuk XIII art. 1.)

Ook de voorschotten van de Corpskas aan de Senatoren wil de Senaat verminderen; zij worden hierdoor f 200.—, f 300.— en f 500.— in de drie bekende gevallen. Hoofdstuk XIII.

Voor een redactie-wijziging dienaangaande zie men de voorstellen op de Leeszaal.

De anti-democratische motie van den heer Roessingh, inhoudende afschaffing der vertegenwoordigingssubsidie uit de Corpskas voor Senaat en Commissiën, ter voorziening der financiële nood, lijkt vooral inzake Senaatssubsidie ongerijmd. Beneden een zeker minimum (waar men niet zoo heel ver van verwijderd is) kan men de repres.-kosten niet doen dalen; persoonlijk wordt het Senatorschap nog duurder, de keuze geringer en het leiderschap van het Corps wordt puur een quaestie van fortuin.

De voorstellen van den Senaat daarentegen lijken doelmatig en gewenscht.

R.

Apollo.

Het Heeren-concert heeft dit jaar weder plaats op de Eetzaal der S. P., op Donderdagavond 28 Maart te 8 uur. Hoewel het programma nog niet definitief is vastgesteld, kan het Bestuur mededeelen, dat ook dit jaar weder ensemble- en solospel in den vorm van quartet, viool en piano, twee piano's, zang enz. zal worden ten gehore gebracht.

Ieder, die een Heeren-concert eens heeft meegemaakt, moet overtuigd zijn van het intieme karakter dezer bijeenkomst: de eetzaal donker, met hier en daar rood kaarslicht, de toehoorders in creptjes gedoken aan de eene kant, de musici en hun bedrijf aan de andere zijde. Alles donker, zoodat niets afleidt. Men brengt er iets van zijn eigen intiem genot ten gehore. Er zijn er, die niet op het programma vermeld zijn en die toch spontaanweg een solostukje ten beste geven.

Ik hoop, dat ook vele eerstejaars met dit aparte iets zullen kennis maken, met deze uiting van het innerlijke en meest persoonlijke van Apollo.

R.

Delftsche Studenten Debating-Club.

De Debating-vergadering van Woensdag heeft ons niet zoozeer veel nieuws gebracht. Andere inzichten op bestaande toestanden en zaken zijn slechts in kleine getale aan den dag gebracht. En toch mag ieder, die de vergadering niet bijwoonde, daarover spijt gevoelen. Want vooral door den inleider zijn op een zoo schitterende wijze de puntjes op de *i's* gezet, en zijn al die lang bestaande meeningen, (hoofdzakelijk tegen de weelde in het corpsleven) tot een zoo goed geheel gebracht, dat het werkelijk het bijwonen der vergadering waard was.

De inleider begon met te zeggen dat hij het niet over den groentijd zal hebben. Zonder de groentijd blijven er genoeg ernstige bezwaren tegen het studentenleven, zoodat Spr. best de groentijdsbezwaren kan achterwege laten. De verkeerdheden van de studentenmaatschappij zijn gevolgen van de volksaard en van den tijd, waarin wij leven. Maar dat is een groote fout. Aan een milieu van jonge-menschen, die nog niet met de keerzijde van het leven hebben kennisgemaakt mag men de eisch stellen dat zij niet de verkeerdheden van de groote maatschappij volgen; dat zij die verschillen van stand en geboorte lichter tellen.

Wat zou in de corpsen anders en beter kunnen zijn?

De mos, de sleur om oude gewoonten op te volgen, omdat zij er eenmaal zijn, is verkeerd. Heeft een mos geen reden van bestaan meer dan dient zij afgeschaft. Het houden van mos vindt zijn oorzaak in het feit dat de student in geen opzicht meer verschilt met de niet-student.

Het corpsgevoel is te weinig ontwikkeld. Het gemeenschapsgevoel om de besten onder u tot uw leiders te maken is niet genoeg aanwezig. Overal heerscht te groote weelde, een weelde die vooral aan den dag komt bij de Lustra. Deze feesten zijn ontaard in een tegen elkaar opbieden der verschillende corpsen, het worden langzamerhand publieke vermakelijkheden.

Is het altijd noodig om maskarades en spelen te houden. Waarom geeft gij niet een ander soort feesten?

Verbetering moet er komen, en wel uit u zelf. Verbeteringen aangebracht van hoogerhand zijn niet duurzaam.

Die verbeteringen komen niet zoolang gij zoo weinig idealistisch blijft.

Er hoort te zijn tucht en gehoorzaamheid voor uw leiders. Die is er niet zoolang uw leiders niet de meest geziene en geachten onder u zijn.

Voor het senatorschap zijn tijd en geld noodig. Indertijd hebben de corpsen, de geldnoodzaak inziende, besloten een senaatssubsidie te geven. Dan zou het ook minder gegoeden mogelijk gemaakt worden om in hunne senaten de hen, door de algemeene door hun genoten achting en vertrouwen, toekomstige plaats te bekleeden. Breidt dit principe verder uit en bekostig alle senaatskosten. Dat zal tevens een prikkel zijn om te bezichtigen!

Uw leiders moeten in aanraking blijven met oud-bestuurders, buiten het corps staande. Deze menschen, die in de groote maatschappij reeds hun plaats vonden, hebben een andere kijk op het studentenleven.

De senaten ontmoeten elkaar te weinig. Onderlinge voeling zou zeer kunnen werken op de veel te groote representatie-uitgaven.

Dit is volgens Spr. de meening van velen buiten het studentenleven staanden.

Na de pauze kwamen vele debaters aan het woord. Over de fout van te groote tentoongestelde weelde waren de meesten het met Prof. Kernkamp eens.

Een bezwaar tegen het veranderen van het corps in de richting dat meerderen ervan lid zouden kunnen worden, was dat deze ingrijpende veranderingen het corps zeker zou doen achteruitgaan.

Het gemeenschapsgevoel is er wel, al wordt het niet zoo duidelijk getoond.

De vormelijkheid en deftigheid bij officieele gelegenheden, waarover de inleider het had, ook al als een teeken van de sleur in het te weinig idealisme — vond ook een krachtige bestrijding. Deze deftigheid is een vaandel voor het lintje.

Tegen de inmenging en het samenwerken met de senaten der andere corpsen werd heftig opgekomen. Menschen, buiten het studentenleven staande, zijn niet op de hoogte van de toestanden, zullen dus vaak niet goed raden.

Van samenwerking met de senaten komt volgens velen niet anders dan een heel gezellige avond; laten wij zelf niet die verbeteringen beginnen.

Het ontbreken van idealisme bij de studenten vond algemeene bestrijding.

Na een korte repliek van den inleider, waarin hij hoofdzakelijk zijn standpunt op enkele punten nader uiteenzette en de stemming, sloot de vergadering.

v. L.

Delftsche Studenten Caroussel Vereeniging.

Vrijdag 15 dezer vergastte de Delftsche Studenten Caroussel Vereeniging de in groote getale naar de manège gestroomde toeschouwers op een keurig verzorgde uitvoering.

Van de verschillende nummers willen wij speciaal vermelden de zeer goed geslaagde triple-tandem, waarvoor de vier heeren zich zeer zeker veel tijd en moeite hebben moeten getroosten om dit nummer op deze wijze te kunnen volbrengen. Ook de draf, galop en flèche manoeuvre be- wezen, dat er in Delft velen zijn, die zich met hart en ziel aan de rijnsport geven.

Het aardige en nieuwe voltigeeren vond onder de toeschouwers veel bijval, evenals het nummer „schoolrijden”, uitgevoerd door den heer Pen.

Een woord van hulde verdient zeer zeker de heer P. Landberg voor zijn schitterend nummer Hongaarsche Post, hetwelk niet weinig heeft bijgedragen tot het welslagen van dezen avond.

Als waardig slot vereenigden zich de deelnemers en eenige oud- en eereleden aan een gezellig souper in de Societeit Phoenix.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

Benoemd tot Secretaris de heer J. J. Kranenburg, de Perponcherstraat 95, den Haag.

Iederen werkdag van 12—1 u. te spreken in Delft op O. D. 77.

De samenstelling der Centrale Commissie is nu als volgt:

C. Wolterbeek,	Voorzitter.
A. P. T. v. Haeften,	Civ. fac.
S. F. Loeb,	Bouwk. fac.
E. Hijmans,	Werkt. fac. †)
W. de Boer,	Scheepsb. fac.
F. B. G. E. M. Jansen,	Electrot. fac.
J. J. Kranenburg,	Scheik. fac., Secretaris.
E. L. Sicama,	Mijnb. fac.
W. J. Berdenis v. Berlekom,	Handl. Vereeniging.

†) Waarnemend, tot in de vacature is voorzien.

—o—

De C. C. had een onderhoud met Prof. Gips over het handteekenen.

De waarde van het handteekenen voor den ingenieur erkennend, gaf de C. C. als haar meening, dat de tegenwoordige handteekenstudies aan de T. H. tot weinig resultaten leiden en het beter ware, zoo de vereischte teekenvaardigheid reeds verkregen werd bij het voorbereidend onderwijs, terwijl het handteekenen als examenvak, behalve voor B. I., in Delft zou vervallen.

Prof. Gips erkende, dat het niet mogelijk was in den korten tijd, die daarvoor voor de meeste categorieën van ingenieurs beschikbaar is — 1 cursusjaar — eenige belangrijke resultaten te verwerven, maar hecht waarde aan het behoud der teekeningen als oefeningen in het leeren zien en scherp waarnemen, onmisbare faculteiten van den toekomstigen ingenieur. Meerdere vaardigheid in het juist weergeven van het waargenomene, is alleen te bereiken door uitbreiding van het aantal oefeningen.

Facultatief-stelling zou, ook voor den docent, een ideale toestand zijn, maar de ervaring van den tijd vóór 1894 heeft geleerd, dat de bijzondere clementie destijds bij examen-eischen betracht, toen nooit iemand op onvoldoende cijfers werd afgewezen, gelijk staat met het afvoeren van het handteekenen van de lijst der oefeningen.

De C. C. deelde verder aan Z. H. G. mede hoe onder de studenten algemeen het facultatief-stellen van het handteekenen wenschelijk wordt geacht en hoe het voornemen bestaat om over deze zaak een algemeen request aan de betrokken autoriteiten te zenden.

(Zie verder Derde Blad).

ADVERTENTIEN.

KAMER met SLAAPKAMER
en BERGKAMER aangeboden,
voor eenige maanden of langer.

Adres Bureau van dit Blad.

TE KOOP:

MEIJERS, Conversations Lexicon,
nog geheel nieuw, in 19 deelen, voor lagen prijs.

Dagelijks te zien: KONINGSPLEIN 10.

Wegens vertrek begin April ter overname aangeboden:
gemeub. Zit- en Slaapkamer.

Conditie nader te bespreken.

Brieven fr. onder No. 3446, Bureau van dit Blad.

MOTOR-RIJWIEL.

„WANDERER”. 1½ P.K. Gewicht 40 Kilo, loopt
prachtig en zeer snel, is nog bijna nieuw, TE KOOP
voor f 100,—. Adres: ANNA STRAAT 2C.

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 22 MAART 1912. No. 23.

Examensplitsing.

„DE RAAD VAN AFSCHAFFING“.

Every young man under thirty who
is not a revolutionary is an inferior.
Bernard Shaw.

De beweging voor het opheffen der examensplitsing is er, nu moet worden gezorgd dat zij *blijft* tot het doel bereikt is. Daarvoor is een raad noodig uit de voorstanders, die steeds doorgaan met het denkbeeld te verspreiden en waar het bestreden wordt, die aanval afslaan. Een bond is overbodig, het zou anders mooi genoeg klinken: „Algemeen Verbond tot het verkrijgen der opheffing van de Examensplitsing aan de T. H.“ en als in de dagen der vorige eeuw kon men zich „abolitionist“ noemen.

Maar een aantal voorstanders, steeds waakzaam, steeds het doel scherp voor oogen houdende is noodig om te zorgen dat de beweging niet verwatert. „Practische Studie“ is voorgegaan en het artikel van den heer H. R. B. in het laatste S. W. volgt. Men dreigt te verdwalen in algemeene beschouwingen over de inrichting der Delftsche studie, zooals die geregeld om de twee jaren in de kolommen van dit blad terugkeeren zonder dat er ooit iets mee bereikt is.

We hebben te doen met een eenvoudige zaak, te eenvoudig om dadelijk door het algemeen te worden ingezien. Het denkbeeld is ook nog te nieuw en men durft er niet aan. Daarom zal het steeds herhaald moeten worden; in de vergadering der vakvereniging moet het behoorlijk worden verdedigd, de aanvallen in het S. W. of ergens anders steeds weerlegd, kortom het moet er in gehamerd worden.

Wegens het cand.-examen ben ik genoopt mij volledig aan de beweging te onttrekken. De tijd ontbreekt me om steeds weer de eenvoudige waarheden aan te dragen, die tegen het huidige stelsel pleiten. Ik heb niet meer kunnen doen dan de eerste stoot geven, maar de beweging moet gaande worden gehouden en daarvoor roep ik vrijwilligers op om samen den „Raad van Afschaffing“ te vormen. Menschen, ontevreden met den tegenwoordigen toestand, overtuigde voorstanders van „zware“ examens, en die bereid zijn zich moeite te geven voor hun denkbeelden. Die geen krimp zullen geven vóór de omwenteling tot stand is gebracht. Vandaar het motto. Gegadigden met voldoende geestdrift wordt verzocht zich aan te melden Koornmarkt 55. Hoofdvereischte is taaiheid, dienende om vooroordeelen te overwinnen, verder vóór alles een nuchtere kijk op de dingen.

Ik hoop dat er voldoende Revolutionairen worden gevonden om het werk voort te zetten.

Ten slotte als eenig antwoord aan den heer H. R. B., die twijfelt aan de waarde van het oordeel van studenten over hun eigen studiebelangen de volgende mededeeling. Dezer dagen ontving ik een brief van een onzer Curatoren — over een geheel andere zaak — waarin nadrukkelijk werd betoogd, dat het oordeel der studenten, mits waardig voorgedragen en behoorlijk geuit, steeds groot gewicht in de schaal legde, waarom hij een zeer belangrijk vraagstuk onder de aandacht der C. C. bracht.

W. M. ROESSINGH VAN ITERSON.

Economisch gebruik van den studietijd.

In dezen vorm werkt de machine nog
zeer onzuinig (dictaat werktuigbouwk.)
± 1436 Laurens Jansz. Koster en Guten-
berg vinden de boekdrukkunst uit.

Nu door Practische Studie de eerste stappen zijn gedaan om tot een beteren geest onder de civiele studenten te geraken, wil ik gaarne de volgende ideeën in het strijdperk brengen. Zijn reeds de sympathieën, die ze in kleiner kring mochten ondervinden, me daartoe een aansporing, bemoeidigend is het ook, dat in de algemeene vergadering van 6 Maart j.l. geenszins het streven vooropstond om door verlagening van de exameneischen tot bevrediging te komen.

Duidelijk werd daar nog eens in het licht gesteld, hoe weinig „gestudeerd“ kan worden door de massa's, die moeten worden „verwerkt“; hoe bij het vossen voor de examens de studie in het gedrang komt. — En toch verbetering hierin mogelijk, zonder de waarde van het diploma te schaden? Ongetwijfeld!

Mits het den studenten gegeven zij, te woekeren met hun tijd: een langdurige studie behoeft geen slechten geest mee te brengen, een onnoodig gerekte studie leidt daartoe zeer licht. De algemeen erkende onmogelijkheid, thans zonder aanzienlijke verlenging van den duur werkelijk studie van z'n vak te maken, mag beschouwd worden als de oorzaak, dat de gezonde geest het onderspit heeft gedolven.

Wie een volledig dictaat doorleest, moet zich afvragen, of het dan wezenlijk zóó noodig is, dat alles eerst te hooren (en onderwijl in versneld tempo neer te schrijven) om het te kunnen bevatten. Wat een tijd, wat een werkkraft moet daarvoor jaar in jaar uit verbruikt worden op de beste uren van den dag! En daartegenover: hoeveel uren verloren voor zelfstudie en voor teekenoefeningen, die, daar ze den student in directe aanraking brengen met de moeilijkheden van z'n vak, van onaantastbaar nut zijn. Waar de wetenschap voorschrijft, de te behandelen stof steeds toeneemt, zien we, hoe reeds het vijfde jaar door colleges wordt geëxploiteerd, hoe soms daarna nog de uren van het programma verlengd moeten worden, beide middelen uiteraard (en zooals we weten) niet toegepast, alvorens een snelheid was bereikt, die het nut van de voordracht *als zodanig* tot een minimum moest beperken.

Waarom dit? Omdat de civiele student op het college het materiaal moet verzamelen, dat hij naderhand voor z'n ontwerpen en voor het examen zal verwerken. De bestaande boeken toch zijn door hun uitgebreidheid te onhandig voor dit doel en ook te kostbaar om in voldoende hoeveelheid te worden aangeschaft. M. i. is de aangewezen weg om een goede studiewijze en daarmee een gezonden geest in het leven te roepen, dat niet in de collegezaal ieder z'n boek vervaardigt, om daarna nog maar even tijd over te houden tot bestudeering van die grondslagen, maar dat elk van stonde aan een boek in handen heeft van vrijwel denzelfden inhoud als thans een volledig dictaat, en dat daarenboven een groot aantal verwijzigingen bevat naar meer uitgebreide studieboeken.

De enorme tijd, die daardoor vrijkomt, zal in teekenzaal en laboratorium intensief besteed kunnen worden, aan de vraag naar meer contact met de hoogleeraren wordt daardoor tegemoet gekomen en voor de bespaarde werkkraft zal een ruim arbeidsveld open liggen. De thans gestelde exameneischen zullen dan beter gehandhaafd worden; tentamens, een vrijer¹⁾ onderzoek naar de kennis toelastend, of een permanente examencommissie passen b.v. zeer goed in dit kader van eigen studie.

Hiermee is niet gezegd, dat ik me voorstel, de colleges geheel te zien verdwijnen. In geringer aantal zullen ze voortbestaan: hoofdzaak wordt daarbij, dat telkens vooraf zij aangekondigd, welke hoofdstukken van het handboek in de te houden voordracht bekend worden ondersteld. Uiteraard zullen die colleges het karakter van geleidelijkheid behouden. Ik stel me voor, dat er in behandeld zullen worden:

1°. de vraagstukken die aan de orde van den dag zijn, beschouwd in het licht van het oogenblik;

2°. de aanvullingen en wijzigingen, die het boek behoeft als gevolg van den voortgang der wetenschap; om kort te gaan, ik denk me voordrachten, waarin verzameld zijn de nieuwere vindingen en verbeteringen, de strijdvragen en plannen uit de diverse tijdschriften; een enkele zeer moeilijke kwestie, waarvoor dat gewenscht blijft, zal daarin als van zelf een plaats vinden.

Voordrachten dus, waar aandacht de hoofdzaak is, geen of zeer weinige aantekeningen behoeven gemaakt te worden, omdat ze beoogen den student in te leiden in het levende vak, en er met invliegende vaart een bij de studie onmisbaar dictaat behoeft ineengezet te worden.

Tot hiertoe het principe. Zien we nog in het kort, waartoe het leidt.

Voor de verschillende vakken zal niet dezelfde oplossing deugen. Het zal duidelijk zijn, dat voor een meest volledige doorvoering van het beginsel in de eerste plaats in aanmerking zullen komen de civiel-technische vakken. Een ander uiterste vormt het administratief recht: de juridische

1) Het natuurlijke middel tegen het klaarstoomen met behulp van den repetitor.

studies toch liggen zoover buiten de gedachtenlijn van den techn. stud., dat het vereischt zal zijn, hem in het college daarin thuis te brengen. Evenwel zal het ook hier mogelijk zijn, het dictaat-maken te beperken, door veel te doen drukken, waarvan de toelichting (immers veelal gevonden in voorgekomen strijdpunten en uitspraken) in het college wordt gegeven. Hier leiden ons dus de eigenaardige moeilijkheden van het vak zelf tot wat ik als beginsel aangaf: in het college de vraagstukken, die aan de orde van den dag zijn.

Waartoe voert het beginsel ons in de andere vakken? Wat aangaat de niet-civiel-technische vakken zal de boekenstudie aanvulling behoeven door aanwijzing in het machine-locaal van constructie en behandeling. Gaarne maak ik van de gelegenheid gebruik, hier een punt onder de aandacht te brengen, dat me vaak heeft aangetrokken: voor deze vakken ook uren te zien vastgesteld, waarop de studenten hun vragen stellen bij de machines en bij voorkeur aan assistenten, tot wie ze zich op dit hun onbekende terrein vrijer om inlichtingen zullen wenden, dan tot hoogleeraren.

Beschouwen ten slotte de theoretische vakken (wiskunde, enz.) Hiervoor bestaan over 't geheel genomen reeds handboeken van gepasten omvang en reduceert zich het ontwikkelde plan tot een van te voren aankondigen der te behandelen stof onder verwijzing naar een algemeen of veel gebruikt leerboek, waarvan het gevolg zal zijn meer aandacht en minder schrijven in het college, wellicht gepaard met beperking van het aantal voordrachten.

Aan den lezer thans een tweetal verzoeken:

1°. In de achteraan gegeven toelichtingen niet de aanmatiging te zoeken van een voor de civiele afdeling gereed gemaakt programma, maar de bedoeling, hem in de gedachtenlijn van m'n ideeën in te leiden, opdat hij ze niet als vage hersenschimmen beschouwe, en in de hoop dat hij daardoor er toegebracht worde, zelf mee te werken aan een oplossing.

2°. Zoo de ideeën z'n sympathie wekken, zich niet door het ingrijpende der geopperde veranderingen te laten afschrikken.

Om ook aangaande de uitvoerbaarheid een enkel punt in het licht te stellen, het volgende omtrent:

- a. de kosten;
- b. het aanschaffen;
- c. het tot standkomen der handboeken.

a. Dat de kosten geen bezwaar kunnen vormen, behoeft nauwelijks betoog, als men nagaat, welk een kapitaal bespaard zou worden als deze meer rationeele studiewijze (gegrondvest op een zoo volledig mogelijk exploitatie van tijd en werkkraft²⁾ den gemiddelden duur van de studie zou verkorten, al was het ook maar een enkel jaar.

Wie berekent het voordeel, dat de repetitors trekken uit de meerendeels gebrekkige dictaten van thans? Nog stelle men tegenover elkaar, dat, terwijl dictaten een zeer précaire bezitting zijn, niet te vergoeden bij verlies door brand als anderszins, handboeken in dit opzicht alle zekerheid bieden.

b. Zal de hoogleeraar kunnen veronderstellen, dat een bepaald boek onder ieders oogen komt? (om aan te kondigen, welke hoofdstukken bekend zullen worden verondersteld). Aan dit nieuwe denkbeeld zal men zich moeten gewennen, want deze kwestie is uitsluitend van formeelen aard, en wordt zelfs te niet gedaan, wanneer van de zijde der studenten zelve de wensch daarnaar is kenbaar gemaakt. Tegenover de thans bestaande feitelijke noodzaak om of zelf een dictaat te maken, of op anderen te drijven, mag in een aankondiging als bovengenoemd geen dwang worden gezien.

c. Wat aangaat het tot stand komen: het tegenwoordige oogenblik van actie lijkt me gunstig voor het overleg, in dezen noodig. Waar de civielen zich bij het vraagstuk der studiewijze hebben te beperken tot het civielenvak, hun uit directe aanraking bekend, zal hun vakvereniging het aangewezen lichaam zijn om, desverlangd, verdere stappen te doen.

S.

²⁾ Bij deze grondslagen moet ook de oplossing van de verdere vraagstukken, die slechts beoordeeld kunnen worden, als eerst de studiewijze vaststaat (b.v. examenregeling) minder hindernissen opleveren.

Examen-regeling voor bouwkundige studenten.

Dat eene verandering in de regeling der examens van de studeerenden voor B. I. gewenscht is, wordt, geloof ik, wel door een ieder ingezien. Hieronder volgt eene regeling, welke naar mijne meening de juiste oplossing van deze

netelige kwestie geeft. Eene uitvoerige bespreking van de ideale en practische wenschelijkheid van opheffing der splitsing der examens zal ik niet geven; deze is reeds te berde gebracht; ik wil in het volgende slechts eenige nieuwe gezichtspunten openen.

Het is gewenscht dat in het *propaedeutisch* d. i. het *voorbereidend* examen al die vakken geëxamineerd worden, welke ook waarlijk voorbereidende vakken zijn. Hiertoe behooren in de eerste plaats de op 't oogenblik in het propaedeutisch geëxamineerde vakken: wiskunde en natuurkunde; bovendien die welke op 't oogenblik in het eerste gedeelte candidaats gerangschikt zijn n.l. beschrijvende meetkunde, handteekenen, constructie van onderdeelen van gebouwen en architectonische vormleer. Dat de beschrijvende meetkunde evenals de andere wiskundevakken tot de voorbereidende behooren hoef ik zeker niet meer aan te toonen. Het handteekenen zie ik als voorbereiding tot het later benodigde schetsen in verband met de colleges architectuurgeschiedenis, architectonische constructieleer en decoratieve kunst en tot de oefeningen decoratieve kunst en boetseeren. De constructie van onderdeelen van gebouwen en de architectonische vormleer gaan vooraf aan het ontwerpen van gebouwen.

Worden deze vakken in het propaedeutisch ex. opgenomen dan kan dit examen pas na 2 jaar afgenomen worden. Een prikkel om het eerste jaar niet te verlummelen acht ik, voor de pas aangekomen student die nog niet geleerd heeft, op zichzelf te *studieren*, gewenscht. Deze prikkel moet naar mijne meening bestaan in de mogelijkheid na één jaar examen af te leggen in wis- en natuurkunde; het propaedeutisch examen zelf zij echter niet in deelen gesplitst.

Nadat de voorbereidende vakken afgewerkt zijn begint in het derde jaar de eigenlijke vakstudie. De nu gedoedeerde vakken grijpen in elkaar en moeten gelijk-op bestudeerd worden op het oogenblik komt veel voor het studeeren voor een der deelen met althans gedeeltelijke verwaarloozing van het andere deel wat mij ongewenscht lijkt. Het uit het tegenwoordige tweede en derde deel bestaande *candidaats-examen* moet niet gesplitst zijn. De omvang van dit na het vierde jaar af te leggen examen is dan niet gering al is het ook *niet overmatig groot*.

Verlichting van het examen, voor hen die dit wenschen acht ik mogelijk door in enkele vakken welke niet nauw verband houden met de andere (bijv. administratief recht en landmeten en waterpassen) tentamens mogelijk te maken op door de studenten aan te vragen tijdstippen, zooals dit op 't oogenblik met kennis en onderzoek van bouwstoffen reeds mogelijk is. Om eene gelijkmatige studie te bevorderen zou ik dan echter de bepaling gemaakt wenschen te zien dat deze tentamens niet vroeger dan een half jaar voor het candidaats afgelegd kunnen worden; dus dat het cijfer van 't tentamen op het examen in rekening gebracht wordt mits dit binnen een half jaar afgelegd worde; dus iets dergelijks als bij het afleggen van het beschrijvende meetkunde tentamen onder de tegenwoordige regeling aan hen die 't tentamen met goed gevolg afleggen gezegd wordt (n.l. één jaar).

In hoeverre de gestelde eischen voor bepaalde vakken te zwaar of te licht te achten zijn hoeft bij deze algemeene beschouwing niet nagegaan te worden. Bij elke regeling moet dit voortdurend een punt van overweging door de C. C. blijven.

J. P. FOKKER.

Candidaats-Examens C. I.

In verband met de studie aan de T. H.

Uit de stemming op de Algemeene Vergadering van Practische Studie en de artikelen in de laatste S. W.'s valt duidelijk op te maken dat de tegenwoordige toestand aan de T. H. niet meer aan de studenten voldoet.

Te recht heeft men in de examens, en dan vooral in de candidaats-examens de afspiegeling van de ongewenschte toestand gezien en het is dan ook niet te verwonderen, dat men hoopt door wijziging van het examenstelsel een betere toestand aan onze hoogeschool te scheppen.

Wanneer men echter een bestaand systeem wil verbeteren door wijzigingen, dan is het toch in de eerste plaats noodzakelijk goed na te gaan welke de bezwaren tegen het bestaande systeem zijn en op welke grondslagen men het nieuwe systeem zou willen opbouwen.

Door den heer R. v. I. zijn in het S. W. reeds de ernstigste bezwaren tegen het tegenwoordige stelsel neer

geschreven en het is dan ook in verband met zijn artikel, dat ik als grondslag voor een nieuw systeem zou willen aangeven: ruime gelegenheid voor *vrije* en *eigen* studie, terwijl tevens tijd beschikbaar blijft voor de zoo noodzakelijke algemeene ontwikkeling en het „studentenleven”, *zonder* dat het daarbij noodig is den studietijd te verlengen.

De heer R. v. I. meende den toestand te kunnen verbeteren, door het tegenwoordig stelsel van gesplitste examens af te schaffen en te vervangen door één, in zijn geheel af te leggen candidaats-examen. Mijns inziens zou hierdoor (ten minste voor zoover de civiele faculteit betreft) hoogstens bereikt worden dat verlengen der studietijd meer zou worden uitgesloten en dat het opdrijven der examens minder gemakkelijk zou worden. Voor vrije en eigen studie zal echter bij een dergelijk systeem even weinig gelegenheid zijn als bij het tegenwoordige.

Hoe toch is bij de civiele faculteit de toestand?

In het derde jaar komt wel is waar de eigenlijke vakstudie meer op den voorgrond, maar wie zal door de teekeningen uit het derde jaar, een houten brug, een peiler, een sluisdeur of gevelteekeningen tot eigenstudie gedreven worden? Even zoo is het met de theoretische vakken, in het derde jaar worden hiervan hoofdzakelijk de grondslagen en eenvoudiger vraagstukken behandeld.

Geheel anders echter is de toestand in het vierde jaar. Van de mechanica worden in dit jaar de moeilijker en interessanter vraagstukken behandeld, als vakwerken en statisch onbepaalde constructies, terwijl dan ook voor de eigenlijke vakstudie de belangrijker ontwerpen geteekend worden. Dit is dus wel het jaar dat voor eigen studie aangewezen lijkt, maar ook dan zal er van de eigen studie weinig kunnen komen, waar dit juist het zoo zwaar belaste jaar van het candidaats-examen is.

Hieruit volgt wel, dat noch bij het tegenwoordige, noch bij het systeem van den heer R. v. I. een ruime gelegenheid tot eigen studie beschikbaar is.

Tevens blijkt hieruit, dat de twee voornaamste onderdeelen van onze studie, het technische en het theoretische deel, die beide in het vierde jaar het belangrijkste worden, elkaar in dat examenjaar eigenlijk in den weg zitten.

Door nu af te gaan van het systeem, waarbij deze twee deelen in één examen zijn over gebracht, zou toch zeker wel verbetering te wachten zijn.

Door een vrij eenvoudige verzetting van eenige colleges van het derde naar het vierde jaar, zou er ruimschoots gelegenheid komen in het derde jaar de geheele mechanica-cursus te doceeren. Door dan tevens aan het einde van het derde jaar een examen in te stellen waarop in de theoretische vakken geëxamineerd wordt (dus ongeveer het eerste deel van het tegenwoordige candidaats-examen), zou men zich in het vierde jaar beter aan de eigenlijke vakstudie kunnen wijden, terwijl dan in dat jaar de druk van het theoretische examen geheel vervalt.

Kiest men nu voor de colleges, uit het derde jaar naar het vierde te verzetten, de werktuigbouwkunde-, electro-techniek- en staatsrecht-colleges, dan behoeft men bovendien niet bevreesd te zijn, dat de studie in het derde jaar te theoretisch zal worden, waar er toch even veel technische colleges gegeven zullen worden als nu, terwijl ook de teekenzalen ongeveer kunnen blijven bestaan zooals ze nu over de beide jaren verdeeld zijn.

Deze wijze van splitsing heeft het voordeel, dat de technische colleges uit het vierde jaar de zoo noodige wetenschappelijke grondslag krijgen. Bovendien komt er gelegenheid voor vrije studie, zoowel in de theoretische als in de technische vakken, terwijl door minder ongelijkmatige belasting van de verschillende studie jaren, meer tijd beschikbaar wordt voor algemeene ontwikkeling.

J. DE JONG.

Examensplitsing.

Het is me, vooral na lezing van het artikel van den heer H. R. B. over dit onderwerp, duidelijk geworden dat de kwestie thans draait om de vraag: is de totale hoeveelheid kennis, waarvan men blijk moet geven te bezitten, te groot of niet?

Ik geloof dat de heer H. R. B. terecht opmerkte, dat deze vraag in haar algemeenheid niet door den student kan worden beantwoord; wel echter kan hij zijn meening uiten over de wijze, waarop het bezit van die kennis wordt onderzocht, in casu de examenregeling. In m'n vorig artikel heb ik dan ook gemeend dat de hoeveelheid dezelfde zou moeten blijven.

Nu ben ik overtuigd, dat de splitsing werd ingevoerd toen bleek dat het geheel te zwaar werd, dat dus splitsing was een gevolg en niet oorzaak van het verzwaren. Vandaar dat het me onlogisch schijnt die splitsing nu weer op te heffen. Intusschen geef ik toe dat misschien na de splitsing langzamerhand nog weer verzwaard werd.

Wil men echter de totaal hoeveelheid verminderen, dan is dit ook op geheel andere wijze te bereiken; b.v. door het meer facultatief stellen van een aantal bijvakken. Men zou kunnen eischen de hoofdvakken, en een bepaald aantal bijvakken naar keuze van den candidaat. Het gevolg zou natuurlijk zijn een specialisatie, wat misschien een bezwaar is. Echter zou de studiegeest hier in Delft door de meerdere vrijheid zeker vooruitgaan.

Het opdrijven der exameneischen in sommige faculteiten is waarschijnlijk grootendeels te wijten aan een door H. H. Hoogleraren gewilde selectie wegens een te groote toevloed.

Terugkomende op het „klaarstoomen voor een deeltje” ben ik het niet eens met den heer R. van Iterson als hij meent dat voor de wetenschappelijkheid noodig is het afleggen van een examen in vele onderdeelen tegelijk. Voor algemeene ontwikkeling is noodig dat men een diep inzicht heeft gekregen in een bepaald vak om dit later praktisch bij voorkomende gevallen te kunnen gebruiken; overbodig is dat alles in één moment wordt geëxamineerd. De uitbreiding van den examentijd door splitsing of tentamens is niet zóó groot, dat daardoor het onderling verband verbroken, de onderlinge vergelijking onmogelijk zou worden.

E. L. S.

Het vraagstuk der examensplitsing.

In de geschiedenis der hoogeschoolen zal het optreden der studenten tegenover de bestaande instellingen steeds een hoofdmoment zijn. Want de ware kracht moet veelal uitgaan van de studenten zelf en wanneer de studenten, aaneengesloten, voor iets strijden, zullen zij een mooie kans hebben hun wenschen doorgedreven te zien.

Het door den heer Roessingh v. Iterson opgeworpen vraagstuk der examensplitsing leek mij een punt van algemeen belang, dat mogelijk de heele studentenmassa in beweging zou kunnen brengen. Maar die mogelijkheid zou behalve van de argumenten voor- en tegen en de traagheid der massa, ook afhangen van de geschiedenis.

In verband daarmee zal ik het vraagstuk hier kort behandelen en over het practisch belang ervan geven mijn persoonlijke meening — gevormd na veel overleg, ook met zeer bevoegde personen.

In de laatste jaren van de polytechnische school namen de aantallen der examinandi zoo toe, dat de hoogleraren bij de examens het overzicht verloren. Wanneer er slechts weinig studenten zijn, zal het examenvraagstuk weinig bezwaar opleveren, de moeilijkheid komt met het aantal. Daarom is ook het splitsingsvraagstuk van het meeste belang voor de groote faculteiten.

De hoogleraren overzagen de examinandi niet anders dan met een cijferlijstje. Wat te doen, als die cijfers aan één kant zwak waren?

De administratieve moeilijkheden der veelomvattende examens waren zeer drukkend en bijna niet meer te volbrengen.

Onder de studenten was het idee van splitsing zeer populair. Men zag erin het principe van de hoogeschool, van de tentamens, het zich kunnen geven aan een enkel vak en meer onafhankelijkheid van studie. De groote examens waren te rommelig en de hoeveelheid stof niet meer te verwerken.

De stand van zaken in 1905 was toen zoo, dat er ten opzichte der uitsluitend geheele examensverandering moest komen. Ook degenen, die geëff heil zagen in de voorgestelde splitsing, begrepen, dat die verlangde splitsing nu beproefd diende te worden. Voor hun zou het de vraag zijn of de nadeelen der splitsing zoo zouden nijpen, dat er een reactie tegen zou ontstaan. Die nadeelen zouden zijn: het nadruk leggen op onderdeelen, het te veel stuksgewijs afwerken der vakken, maar vooral, door de vele examens: verlenging van den studietijd.

We mogen nu zeggen, dat die nadeelen zeker gebleken zijn en bovendien: het opdrijven van elk vak, dat in geen verband meer staat met de andere. Van de voordeelen echter is intusschen ook geprofiteerd, al zal men nu betwijfelen of de splitsing wel bevorderlijk is voor meer eigen studie.

Nauw bij het vraagstuk der splitsing sluit zich aan dat der tentamens en vrijstellingen. Ieder dezer laatste op zichzelf genomen beteekent zooveel als een soort examen en hoe

meer die hindernissen, hoe langer de studie wordt, of, zeggen anderen hoe meer waarborgen voor grondige studie en mogelijkheid ter verkrijging van diploma's.

Er zijn voorstanders en tegenstanders van tentamens: er is geen algemeene drang te dien opzichte, geen algemeene kracht tot actie.

En bij de splitsing? Wanneer we de studenten verdeelen in drie categoriën, geniale, gemiddelde, domme en luie, dan is afschaffing der splitsing voor de eerste wenschelijk, niet noodig, omdat bij elke regeling deze groep komt, waar ze wilt. Voor de derde categorie is de splitsing, het studeeren bij brokjes en beetjes de eenige kans. Maar het vraagstuk wordt beheerscht door de omstandigheden der 2e categorie.

Is de splitsing voor hen gewenscht of niet?

Objectief den toestand aanziende zeg ik: al evenmin als over het vraagpunt der tentamens geld hier een vaste meening.

In 1905 werd de splitsing algemeen gewenscht. Zoo is het niet meer, de nadeelen hebben reeds doorgewerkt, de reactie is begonnen. Maar de tweede categorie, de beslissende heeft nog geen meening, de zaak drijft niet op een algemeen wenschen, maar op de leiding van enkelen uit de eerste groep. Dat is de gewone gang van zaken, maar het is het begin; de reactie-beweging is nog niet rijp. Wat de helderen van geest nu voorstellen, doet de massa eerst tijden later.

En waar de splitsing der examens op algemeen verlangen werd ingevoerd, ter vervanging van toen haast onhoudbare geheele examens; daar zal die splitsing niet worden opgeheven dan op een even algemeen verlangen, met aanduiding van hoe anders de moeilijkheden van voor 1905 te onderwerpen.

Wil er iets kunnen gebeuren te dien aanzien, dan moet eerst de reactie rijp zijn. Maar daarom is het zoo goed, dat het onderwerp ter sprake is gebracht, de actie is begonnen: dan kan ze later tenminste rijp worden.

Maar het praktische nut is nog grooter: want aan de hand van dit onderwerp is er weer gelegenheid om overal op te staan tegen dien verkeerden geest, die hier dreigt alles tot een schooltje te maken; en daaruit vloeien voort allerlei plannen tot verbetering van andere, kleinere dingen, en overal ontstaat actie en belangstelling voor onze studiebelangen. En dit is betrekkelijk het beste, wat bereikt kan worden, weil dat gegeven, verbeteringen wel komen moeten.

C. W.

(Zie verder Vierde Blad).

ADVERTENTIEN.

Het van ouds bekende adres is: —
S. LOGCHER,
 : CHOORSTRAAT 46, :
 die betaalt den hoogsten prijs voor
net gedragen Heerenkleeding.

VOORHANDEN bij den
Technischen Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

De Hollandsche Nelson-Bibl.

Een Serie Boeken op het gebied van Roman-
 literatuur en Populaire geschiedenis,
 gebonden met titel **75 cent.**

HEDEN VERSCHEEN No. 1:

MAXIM GORKI, de Politie Spion.
 Roman uit Rusland.

Van dit boek werden bij uitgaaf meer dan **48000**
 exemplaren verkocht.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

D. C. M. JANSSEN,
 Oude Langendijk 9.

DEWAR'S WHISKY	◇	f 2,—
"	"	SPECIAL	" 2,20
"	"	WHITE LABEL	" 2,45
LORNE HIGHLAND WHISKY			" 2,20
HAIG A HAIG	"	" 2,20
BLACK AND WHITE	"	" 2,50
KING GEORGE	"	" 2,50

FIRMA E. DE GROOT,
 hoek **VOLDERSGRACHT 33,**
 geeft de **HOOGSTE** prijzen voor ge-
 dragen kleederen. Sedert 1870 bekend
 onder den naam van **VOGELEI.**

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

Voorradig de volgende uitgaven

— VAN —

The Student Christian Movement

OLDHAM. Studies on the Teaching of Jezus. As recorted in the Synoptie Gospels	f 0,75
OLDHAM. Studies in the Gospel according to St. Mark	f 0,75
HOULDER. Christian Discipleship and Social Life.	f 0,35
MOTT. The secret Prayer Life	f 0,075
MOTT. The Power of Jesus Christ in the Life of the Student.	f 0,15

VIERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 22 MAART 1912. No. 23.

Gedachten en Gedichten.

Hoe zij hielpen.

Masculus liep door de nauwe steegjes van de groote stad. Langzaam grauwde de mistroostige morgen: Masculus had niet geslapen, want hij had geen plekje, waar hij zijn hoofd kon neerleggen; hij voelde zich ellendig, als een oude verlopen schooier. De hooge muren waren goor en drukten zwaar, de bleke mannen sloften naar buiten uit hun krotten, in de dwang van machine-werk; vuile vrouwen met gescheurde rokken en krijschende stemmen joegen afzietelijke kinderen de straat op

Masculus voelde zich slecht, ellendig, zonder kracht. Eindeloos ver waren die hooge muren en vuile huizen, er was niet út te komen, het eenige nog . . de kroeg. En als de anderen met donkere gezichten en matte oogen, berustend, ging hij weer naar binnen.

Femina behoorde tot de bevoorrechten, die gelukkig kunnen zijn. Maar zij sloot zich niet op in eigen leven, maar wilde helpen, die duizenden en millioenen menschen, die het te ellendig hebben om mensch te mogen heeten.

Femina ging en zij hielp met goede liefdadigheid. De zachte, goede vrouwenhand kan zooveel en de maatschappij zal haar hulp nooit kunnen ontberen.

Femina hielp goed want zij hielp met haar persoonlijkheid. Zoo sprak zij ook een keer tot een dronkaard en het was Masculus.

Masculus herkende Femina, want hij behoorde als zij, tot de bevoorrechten, die gelukkig kunnen zijn. En hij ging met haar, want hij kende nu het leven der hungerigen.

Femina vroeg hem, of hij nu niet als zij wilde leven, om te helpen. Maar hij schudde het hoofd.

Dat speet Femina en zij dacht dat het van Masculus niet goed was.

Zij ging weer tot de hungerigen en zij was goed en zij hielp. Maar haar hulpe kon zoo weinig doen.

Masculus was niet goed, daarin had Femina gelijk. Want hij was door het goede en het kwade gegaan.

Maar Masculus dacht toch aan de ellende, die hij meegeleefd had en hij dacht, hoe hij kon helpen.

Masculus dacht, veel, hij was een machtig man, die veel kon en die krachtig was.

Hij zag hoe alles in het leven strijd was. Hoe er misstanden waren, die verholpen moesten worden en dat daar liefde en goedheid niets vermocht.

Dat moest door strijd en kracht, duim voor duim het verkeerde verdringende in de fabriek, in de vergaderzaal in de werkende practijk van het leven zelf. En om dat te kunnen was grootheid noodig en kracht.

Het leven was niet alleen goedheid en liefde.

Toen kwam er weer een staking, die vreeselijke ellende en armoede veroorzaakte. Femina hielp wat ze kon, maar wat gaf het, waar overal het werk stil lag?

Toen was er een man, die zoozeer de beide partijen van werkgevers en werknemers verstond, die ze door zijn grootheid zoo beheerschte, dat door zijn toedoen een schikking verkregen werd. Die man was de man van het leven, die er de hardheid van kende, die zich schikte naar de verkeerheden ervan en die toch hier hielp. Hij was een machtig en een groot man: het was Masculus.

De staking was voorbij en er waren ook andere regelingen verbeterd. Men zeide, dat het kwam door Masculus' toedoen.

Maar toen hield het weer op. En Femina zag, hoe weinig haar liefdadigheid vermocht, als de menschen niet meer hoopten op Masculus' verbeteringen.

Zij ging naar Masculus toe en ze keek hem aan met haar zachte oogen. Ze vroeg, en toen antwoordde Masculus:

Femina, ik heb altijd willen helpen. Maar ik sta in het bedrijvige leven met alles rond mij en dan door die chaos heen, zie ik niet meer, hoe ik gaan moet.

Eens was ik onder het volk gegaan, om hun leven te leeren kennen. Ik wilde het kennen om de hungerigen te

kunnen helpen. Maar ik zag alles zoo hopeloos, en ik was zoo heelemaal zelf schooier geworden, dat ik niet meer wist, wat ik doen ging.

Toen kwam jij, Femina, en wist ik weer, waarom ik het leven der hungerigen had willen kennen.

Ik ben niet goed, zooals jij. Maar ik ben door alle dingen des levens gegaan en ik heb veel gedacht.

Daardoor kan ik helpen, zooals jij dat niet kunt. Jou zachte hand is altijd noodig, maar de vooruitgang komt door mijn werk.

Maar Femina, door de chaos van het leven heen, vergeet ik, hoe ik gaan moet. Nu was ik het ook weer vergeten.

Femina, jij bent gekomen en ik heb in je oogen gezien en nu weet ik het weer. Je bent goed en als ik jou maar zie, dan weet ik wel weer, hoe ik gaan moet.

Maar blijf bij mij en help mij, want anders verlies ik het weer in de chaos van leven.

Zoo bleef het. Masculus was groot en machtig en hij hielp en hij verloor de richting die hij gaan moest, niet, omdat Femina hem bijstond en zij was goed en had hem lief.

Masculus en Femina behoorden tot degenen, die gelukkig kunnen zijn, en zij waren het, want zij sloten zich niet op in eigen leven, maar zij hielpen de hungerigen.

CHÉTIC.

Boekbespreking.

DE DIËSCOMEDIE 1912.

Dichtwerk.

Vanochtend ontwakend uit een droom over examensplitsing in verband met de zoo beslist noodzakelijke verlenging van den studietijd; nog vol van de heerlijke lange jaren in Delft, vond ik op mijn bord liggen een roman. Een roman geschreven door de C. C. Dit boekwerk van mijn bord verwijderende zag ik daar onder — schrik niet, eerste jaars — de Diëscomedie die straks opgevoerd zal worden.

Haastig begon ik het te bezien. Langzaam maar zeker geraakte ik onder de bekoring van de zoet-vloeiende woorden, door Uw boekwerkje de wereld ingesmeten. Niet genoeg kan ik deze dichtbundel aanbevelen *) Onze corpsdichter is er niets bij. Wie zal nu trouwens nog zijn gedichten lezen, nu er wordenaaneenschakelingen bestaan over verheven onderwerpen als de corpszanger, John Mott, enz.

Daarbij komt nog dat al deze liedjes zijn toezingelijk gemaakt op algemeen bekende wijsjes als: „Tu ne saurais jamais, enz.”

Werkelijk een zeer aan te bevelen boek.

*) Vooral omdat er in getoond wordt hoe de boekdrukkunst sinds Koster is vooruitgegaan. Red.

Ingekomen boeken.

Ons werd toegestuurd een fraai-geïllustreerde brochure, getiteld: „Een woord tot belangstellenden in het werk der Nederlandsche Heidemaatschappij”. De kwestie is deze. Er bestaat een vereeniging, die geheel belangeloos, daarenboven zwak gesteund en finantieel gesubsidieerd, den stoot heeft gegeven tot de ontginning van waardelooze gronden, vervolgens zorgde voor degelijke bebouwing en bossching, zich moeite gaf voor de verbetering der vischeelt, een vereeniging, die dit nationale welvaartsdoel bovendien paarde aan werkverschaffing op grooten schaal. Een tevens gestichte onderwijskursus verheugt zich in steeds grooter belangstelling.

Een eigen centraal gebouw (in Sonsbeek te stichten) met onderwijsinrichting, met een museum voor het sprekend leermateriaal (o. a. vischaquarium), dit is de wensch, die deze vereeniging, na 25-jarige zorg voor de verhooging der nationale plattelands-welvaart, uit. Van de benodigde f 100,000 zijn f 40,000 door belangstellenden bijeengebracht of toegezegd. Voor het overige doet de Vereeniging een beroep op het Nederlandsche Volk. Een der onderteekenaars der brochure (lid der Bouwfondscommissie), de heer W. F. Leemans c. i., doet in het bijzonder een beroep op de Delftsche studenten, die ook belangen buiten hun Corps zullen weten te behartigen.

Men zende bijdragen in geld voor dit doel aan den heer J. P. van Lonkhuyzen, secretaris van bovengenoemde commissie, Nieuwe Gracht 94, Utrecht, of men teekene in op de lijst ter S. P., over welke bedragen tegen het einde des jaars zal worden beschikt. R.

Technische Hoogeschool.

Bij Koninklijk Besluit van 11 Maart 1912 is Dr. A. M. A. A. Steger benoemd tot gewoon hoogleeraar in de afdeling der scheikundige technologie en mijnbouwkunde aan de T. H. om onderwijs te geven in de scheikundige technologie.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 16 Maart 1912 zijn benoemd:

1e. Met ingang van 16 Maart 1912 tot machinist bij het gebouw voor werktuigbouwkunde, scheepsbouwkunde en mechanische technologie, J. Boon te Delft.

2e. Voor het tijdvak van 16 Maart tot en met 31 December 1912:

a. tot 2e stoker bij het gebouw voor werktuigkunde, scheepsbouwkunde en mechanische technologie, H. C. de Man te Hof van Delft;

b. tot bediende-bankwerker voor de werktuigbouwkunde, C. F. L. van Os te Delft met gelijktijdige toekenning van eervol ontslag uit zijne betrekking van bediende voor de scheikunde;

c. tot bedienden voor de werktuigbouwkunde, F. W. Schmidt te Rotterdam en H. N. van de Vaart te Delft.

Berichten en Mededeelingen.

CORPSVERGADERINGEN.

Maandag 25 Maart 1912, 's avonds 7 uur, in Zaal 43 der T. H.

Doel: keuze van eenige feestplannen waarover door de Feestcommissie een globale begroting zal worden gemaakt.

Dinsdag 26 Maart 1912, 's avonds 7 uur, in Zaal 43 der T.H. Punten van behandeling:

1. Voorstel van den heer Roessingh van Itersen tot afschaffing der Senaatssubsidie.

2. Senaatsvoorstel tot afschrijving van de kapitaalrekening der bewuste posten en aanvulling van het kapitaal door tijdelijke verlenging van de contributie over het 5e corpsjaar met f 10,—.

Indien voorstel 1 wordt aangenomen trekt de Senaat zijn voorstel tot verlenging der contributie dadelijk in, daar dit dan niet meer noodig is.

—o—

D. S. C.

De Senaat acht het gewenscht voor eene spoedige afwikkeling van zaken, bij aanneming van zijne wetsvoorstellen, deze op het moment van aanneming te laten ingaan, en dus ook over het tegenwoordige 5de Corpsjaar nog de contributie van f 10,— te heffen.

—o—

26 en 27 Maart zal A. v. d. Zee een tentoonstelling van zijn werken houden op de Leeszaal der S. P.

Correspondentie.

Vogelvriend: Uw mijmering bleek voor plaatsing onvoldoende.

M. Keyrhaerd: Studentenschets vond dezelfde kritiek als Mijmering van bovenstaande.

Aan J. v. R. Uw Klein Vrouwke is ongeschikt geacht.

Aan J. Smit. Wegens plaatsgebrek Uw stuk aangehouden.

Aan W. H. Lustrum-Varia konden onmogelijk een plaats vinden in dit S. W.

Soc. Dem. S. C. Wegens plaatsgebrek verslag aangehouden tot de volgende week.

Lijst van Vergaderingen.

Delftsch Studentencorps.

Maandag 25 Maart. Corpsvergadering, 7 ure, ter behandeling der Lustrumplannen.

Dinsdag 26 Maart. Corpsvergadering, 7 ure, ter behandeling der Wetsvoorstellen.

D. S. Weerbaarheid.

Maandag 25 Maart. Onderlinge Wedstrijd. Rijksgeweer 1—4. Baan Oostsingel.

Dinsdag 26 Maart. Onderlinge Wedstrijd. Flobert 2—4. Baan Eensgezindheid.

Woensdag 27 Maart. Onderlinge Wedstrijd. Revolver. 1—2¹/₂. Baan Oostsingel.

Vrijdag 29 Maart. Onderlinge Wedstrijd. Flobert 2—4. Baan Eensgezindheid.

D. S. Hockey en Bandyclub.

Dinsdag 26 Maart. Interacademiale Hockey-wedstrijd tegen Leiden te Waalsdorp. Aanvang 2 uur.

Mijnbouwkundige Vereeniging.

Woensdag 27 Maart. Lezing door Prof. J. G. C. Volmer in Zaal 26 der T. H.

Societeit Phoenix.

Woensdag 27 Maart. Vergadering te 7 ure, voor het verzoek van dispensatie voor het vacantie-artikel.

Vrijdag 29 Maart. Vergadering te 7 ure, ter behandeling der Wetsvoorstellen.

D. S. M. G. „Apollo”.

Donderdag 28 Maart. Heeren-Concert Eetzaal S. P. 's avonds 8 uur.

Sanctus Virgilius.

Donderd. 28 Maart. Gewone en Huishoudelijke vergadering.

Agenda.

DEN HAAG.

Vrijdag 22 Maart Kon. Schouwburg. Ned. Tooneel: „Freuleken”; 8 uur.

Diligentia. Maatschappij Diligentia. Spr. J. v. d. Bilt, observator aan de Sterrenwacht te Utrecht. Onderwerp: „De bestudeering der Marsoppervlakte”; 8 uur.

Zaterdag 23 Maart Kon. Schouwburg. Het Tooneel: „De Violiers”; 2 uur.

Kon. Schouwburg. Fransche Opera: „Don Quichotte”; 8 u. Geb. v. K. en W. Mengelberg-concert; 8 uur.

Zondag 24 Maart Geb. v. K. en W. Dames- en Kinderzangver. Bunk. „Gerda”; 2 uur.

Geb. v. K. en W. Fransche Opera: „Rigoletto”; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 22 Maart Gr. Schouwburg. „De rechte lijn”; 8 uur. Tivoli. „De levende brug”; 8 uur.

Zaterdag 23 Maart Gr. Schouwburg. Italiaansche Opera: „Manon”; 8 uur.

Zaterdag 23 Maart Tivoli. „Het huwelijk van Figaro”; 8 uur.

Zondag 24 Maart Gr. Schouwburg. Ital. Opera: „Lucia di Lammermoor”; 7¹/₂ uur.